

CREDINȚA

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PENTRU EUROPA OCCIDENTALĂ ȘI MERIDIONALĂ •
PROTOPOPIATUL ELVEȚIEI • PUBLICAȚIA PAROHILOR « SF. IOAN-BOTEZĂTORUL » GENEVA ȘI
« TUTUROR SFINȚILOR ROMÂNI » LAUSANNE

CREDINȚĂ

apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Arhiepiscop și Mitropolit IOSIF
al Europei Occidentale și Meridionale

Adresa Redacției: Eglise Orthodoxe Roumaine de Suisse, C.P. 6553 CH – 1211 GENEVE-6.
Tel. +41(0)227004918, E-mail: bisericar@gmail.com, www.biserica.ch
Responsabil de redacție: Părintele Adrian Diaconu

CUPRINSUL REVISTEI:

PROGRAMUL SLUJBELOR	Decembrie 2017 - Ianuarie 2018	1
CUVÂNTUL MITROPOLITULUI	Scrisoarea pastorală a Ips. Mitropolit Iosif	2
EDITORIAL	Întruparea Fiului lui Dumnezeu – kenoza dumnezeirii	4
ÎN DUHUL SĂRBĂTORII	Postul Crăciunului – o școală a milosteniei	6
	La tradition du jeûne et de l'abstinence	8
RUBRICA MICUȚULUI CREȘTIN	La confession- la joie d'ouvrir son cœur à la Lumière	10
CUVINTE FILOCALICE	Apophtegmes des Pères du désert	14
RUBRICA TINERILOR	Răspuns la întrebările tinerilor	15
CRONICA PAROHIALĂ	Servicii liturgice particulare în 2017 (text și imagini)	19
IN MEMORIAM	Dr. Teodor Ștefan Buzi (Lausanne)	22
CUVINTE FILOCALICE	Din învățăturile Părintelui Paisie Duhovnicul	27
MĂRTURISITORI AI ORTODOXIEI	Șerban Mironescu (Geneva) în lumina "Rugului Aprins"	28
CUVINTE FILOCALICE	Saint Porphyre – sur l'amour du prochain	34
EXPLICATIONS LITURGIQUES	Ecoutons le Saint Evangile - Paix à tous !	35
NIHIL SINE DEO	Regele Mihai - o Conștiință a Neamului Românesc	38

„Binecuvântează Doamne pe cei ce iubesc podoaba casei Tale !”

Contul poștal al Parohiei din Geneva (Grand-Lancy): 17-355499-7 ;

IBAN : CH74 0900 0000 1735 5499 7/CHF ;

Titulaire : Eglise Orthodoxe Roumaine, Paroisse « St-Jean-Baptiste » de Genève.

Contul de întreținere al Parohiei Lausanne: 15715.34 ;

IBAN : CH158041 4000001571534/CHF ; Titulaire : EORL-VD.

Contul de construcție a noii biserici românești din Lausanne: 15715.60 ;

IBAN : CH898041 4000001571560/CHF ; Titulaire : EORL-VD.

Articolele care nu sunt semnate aparțin Redacției.

Coperta I : Maica Domnului prezentata pe coperta Calendarului Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Europei Occidentale – 2017

PROGRAMUL SLUJBELOR: DECEMBRIE 2016 - IANUARIE 2017

La Geneva

Biserica: Av. Eugène-Lance 2,
Grand-Lancy/Geneva

Serbarea Pomului de Crăciun

Duminică 17 dec. ora 11:30 (pt. înscrieri:
<simona.cozma.mazilu@gmail.com>)

Slujba Sf.Maslu sâmbătă 16 dec. 18h00
Concertul pt. Crăciun sâmbătă 16 dec.
la 19h30 (în continuarea slujbei Sf.Maslu)

Slujba pentru Crăciun

Luni 25 decembrie ora 10:00

Boboteaza (slujba sfințirii apei)

Sâmbătă 6 ian., ora 18:00

Sfântul Ioan Botezătorul (*hramul
parohiei*): Duminică 7 ian., ora 10:00

Slujbele duminicale

La Parohia Geneva se oficiază (încă din
1979) **în 1-a și a 3-a duminică** din lună:
utrenia la ora 9:30; Sf.Liturghie la 10:00

Sâmbătă seara

În ajunul slujbelor duminicale, **în posturi**,
la 18h30, se oficiaza *vecernia*, urmată de
o cateheză. Înainte de vecernie preotul
spovedește. **Sâmbătă 16 dec. la 18:00** se
oficiază **Sfânta Taină a Maslului**.

Catehism pentru copii

În fiecare 1-a și a 3-a duminică din lună,
după împărțășit, copiii sunt așteptați la
lecția de catehism (activități practice ș.a.).

La Lausanne

Biserica: Av. de la Harpe 2A,
Cripa Templului Montriond

Serbarea Pomului de Crăciun

Duminică 10 dec. ora 11:30 (pt. înscrieri:
<Carmen.Teodorescu@ferring.com>)

Slujba Sf.Maslu vineri 15 dec. 18h30
Concertul pt. Crăciun vineri 15 dec. la
20h00 (în continuarea slujbei Sf.Maslu)

Slujba pentru Crăciun

Duminică 24
dec.; Luni 25 dec.; Marți 26 dec./ora 10h

Slujba Sfântului Vasile cel Mare

Duminică 31 dec., ora 10:00;

Boboteaza: sâmbătă 6 ian., ora 10:00

Sf. Ioan-Botezătorul Dum.7 ian, la 10h

Slujbele duminicale

În fiecare duminică și sărbătoare din
cursul săptămânii se oficiază Sf.Liturghie
la ora 10:00 (slujba utreniei la 9:30)

Vineri seara

În fiecare vineri la 18h30 se oficiază
slujba vecerniei, urmată de *o cateheză*.
Înainte de vecernie preotul spovedește.
Vineri 15 dec. la 18:30, în locul vecerniei
se oficiază **Sfânta Taină a Maslului**.

Catehism pentru copii

În fiecare duminică din lună, după
împărțășit, copiii sunt așteptați la *lecția de
catehism* (activități practice ș.a.).

Concertul de Colinde pentru Crăciun: Lausanne 15 dec. 20h00; Geneva 16 dec.19h30.

Pentru botezul caselor (5 - 14 ianuarie) și pentru orice alt serviciu religios
Pr.Adrian Diaconu vă stă la dispoziție, tel: 022 700 49 18 (GE) sau 021 601 03 30 (VD)
mobil: 079 689 18 17, e-mail: <diaconu.adrian@gmail.com>

✠ CUVÂNTUL MITROPOLITULUI ✠

SCRISOAREA PASTORALĂ A IPS. MITROPOLIT IOSIF LA SĂRBĂTOAREA NAȘTERII DOMNULUI

„Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, întru oameni bunăvoire.” (Lc 2,14)

Preaiubiți părinți, frați și surori,

Ne bucurăm astăzi de marele Praznic al Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Ne-am pregătit 40 de zile pentru aceasta, încercând să ne apropiem cât mai mult cu inima de taina Întrupării Fiului lui Dumnezeu, pentru a-L putea primi fiecare dintre noi în viața și în inimile noastre.

În jurul nostru și în lumea întreagă, auzim astăzi prin intermediul mijloacelor de comunicare atât de prezente în viața de zi cu zi, de războaie și de conflicte, la toate nivelurile vieții umane. Fie între țări, fie între grupuri, fie între vecini, fie în familii, fie între soți, fie între frați, fie între părinți și copii, fie în adâncul sufletului nostru, la toate nivelurile și în toate aspectele vieții umane războiul sau conflictul sunt prezente.

Deja la ușa peșterii în care se naștea Hristos Pruncul, slava lui Dumnezeu cântată în ceruri de îngeri, vestește și pe pământ pacea, care este împărtășită lumii de Pruncul Sfânt din Betleem. El, Pruncul, este recunoscut și arătat lumii ca « Domn al păcii », văzut mai înainte de prorocul Isaia : « *Căci Prunc S-a născut nouă, un Fiu S-a dat*

*nouă, a Cărui stăpânire e pe umărul Lui și se cheamă numele Lui: Înger de mare sfat, Sfetnic minunat, Dumnezeu tare, biruitor, **Domn al păcii...*** » (Is. 9, 5).

Iubiți credincioși,

Hristos S-a întrupat, pentru a ne împăca cu Tatăl ceresc, pentru a ne încredința de iubirea Tatălui și că prin El, prin Hristos « *...avem pace cu Dumnezeu...* » cum ne spune și Sfântul Apostol Pavel (Rom. 5, 1). Se face asemenea nouă, Fiul, pentru a împăca Cerul și pământul despărțite de păcatul strămoșesc și a dăruia pace în sufletele tuturor oamenilor de bunăvoire, pentru a împărăți El Însuși în inimile smerite, care se știu sărace fără lumina și prezența lui Dumnezeu, fără pacea Lui. *”Pacea Mea dau vouă, pacea Mea las vouă.”* (In. 14, 27)

Pacea este darul lui Hristos, – pentru ca noi înșine să fim oameni ai păcii – fericind făcătorii de pace și numindu-i fii ai lui Dumnezeu. (cf Mt. 5, 9) Pacea dintre oameni și din lume se reface atunci când omul însuși, omul lăuntric, este în pace cu sine și cu Dumnezeu. De acolo pleacă războiul lumii, din inima omului. Dar

oricât de binefăcătoare și ziditoare este pacea, oricât de frumoși și iubiți sunt făcătorii de pace, Dumnezeu nu ne obligă la pace. Ne îndeamnă spre ea, dar nu ne-o impune. Însă atunci când am gustat din ea și înțelegem că este un dar al lui Dumnezeu pentru liniștea și bucuria noastră fără de care nu putem trăi, atunci o căutăm cu toată puterea și dacă am primit-o o păstrăm ca pe un dar de mare preț, cu teama de a nu o pierde. Pentru omul credincios – zice Sfântul Ioan Gură de Aur – „... *pacea este mai de preț decât orice avere.*”

Iubiți frați și surori,

Toată viața noastră în Hristos și în Biserică este fundamentată pe împăcarea cu sine, cu aproapele și cu Dumnezeu. Nu ne putem apropia cu adevărat de Iisus Hristos, de Dumnezeul păcii, fără a fi în pace cu fratele nostru, ne spune Mântuitorul Însuși (Mt. 5, 23-24).

Cu fratele nostru ne împăcăm iertându-l și cerându-i iertare. Cu Dumnezeu ne împăcăm cerându-I iertare și mărturisind păcatele noastre.

Aceasta spune Sfântul Ioan Gură de Aur că înseamnă cuvintele Mântuitorului : « *Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie* » (Mt. 10, 34). « *Pentru că – spune el – atunci mai cu seamă este pace, când se taie ce este*

bolnav, când e îndepărtat ceea ce dă naștere la răzvrătire... Și doctorul tot așa salvează restul trupului, când taie partea care nu se poate vindeca ... ». Iar sabia care taie ceea ce este rău în sufletul nostru, păcatul, este harul Sfântului Duh, cel care ne vindecă și împacă cu Părintele ceresc, în Hristos.

Iubiți frați și surori,

Să nu uităm în aceste zile de sărbătoare nici pe cei – de aproape sau de departe – care sunt în nevoi de tot felul. Pe cei flămânzi și însetați, pe cei bolnavi și în suferințe de tot felul, să îi pomenim în rugăciunile noastre și să le dăruim din preamulul nostru, fie sufletesc, fie material. Să fim acolo unde trăim făcători de pace, pentru a plăcea lui Hristos Care ne-a împăcat cu Părintele ceresc, neuitând cuvintele prorocului Isaia, « *cât de frumoase sunt pe munți picioarele trimisului care vestește pacea ...* » (Is. 52, 7).

Vă doresc tuturor sărbătorile Nașterii și Botezului Domnului pline de bucurie și de lumină duhovnicească !
Anul Nou să vă fie binecuvântat, plin de roade pentru viața veșnică !
Al dumnevoastră, de tot binele doritor și rugător către Domnul nostru Iisus Hristos,

† **Mitropolitul Iosif**

Paris, Nașterea Domnului 2016

✠ EDITORIAL ✠

ÎNTRUPAREA FIULUI LUI DUMNEZEU kenoza dumnezeirii în vidul umanității

„Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și adevăr” (Ioan 1, 14)

Termenul de *kenoza* [gr. kenosis — deșertare, condiție de smerire, de aneantizare, de umilire] se referă la starea de «deșertare» sau de «golire» pe care Fiul lui Dumnezeu o asumă în întruparea Sa, ca act de ascultare față de Dumnezeu-Tatăl : «Care, fiind în chipul lui Dumnezeu, nu răpire a socotit El a fi întocmai cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși, chip de rob luînd făcîndu-Se asemenea oamenilor și la înfățișare aflîndu-Se ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte - și încă moarte pe cruce» (Fil. 2, 6-7).

În întruparea Sa, Cuvântul lui Dumnezeu (Logosul) își ”învăluie” Dumnezeirea Sa, pentru a coborî la starea de om, luînd chip de ”slujitor” (*diakonos*). El S-a coborît aplecînd cerurile (*katabasis*) pentru a arăta că iconomia mântuirii nu este o îchipuire (*phantasia*), ci o realitate și un fapt de ascultare.

În scrierile filocalice, *kenoza* este modelul umilinței creștine, virtutea pe care diavolul o detestă cel mai mult, fiind contrară mîndriei și slavei deșarte, cele două atitudini diabolice prin excelență¹.

Iată cum descrie filosoful și eseistul Mihai Șora actul *kenotic*, vorbind despre *virtutea admirării*, într-unul

din articolele sale republicat recent în săptămânalul de tranziție *Dilema veche*:

„La nivelul materiei, prea-plinul se revarsă în mod spontan, aceasta este legea lui; după cum și golului îi stă bine să fie umplut. Două comportamente (aparent) antitetice ale materiei, în funcție de densitatea ei locală.

Desigur, împărtășirea vidului din prea-plin se soldează prin continua scurgere a acestuia din urmă spre zona care îi duce lipsa, pînă în momentul egalizării densității; adică pînă la moartea termică.

La nivelul spiritului, lucrurile se petrec cu totul altfel. Pentru ca golul să fie umplut trebuie să-și întoarcă fața către plin, ca un act de consimțire (acceptare) din liberă voință. Nu însă pentru a-l anihila, absorbindu-L, ci ca să crească el însuși, ajungînd să-l egaleze.

Iar aspirația aceasta, care sfârșește prin a-l împlini, nu împuținează deloc, în contra-parte, deplinătatea țintei spre care aspiră. (Sau, cu alte cuvinte: golul care, pentru a se împlini, țintește plinul se împlinește el însuși fără a goli, prin asta, plinul pe care îl țintise. Dimpotrivă, așa zice. Cât privește *nevoia* de model, conștientizarea ei e începutul înțelepciunii.)”²

Cât despre *Inițiatorul* acestei „împărtășiri” salvatoare, El este Însuși Dumnezeu-Tatăl, iar *Autorul* ei este Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu: „*Carele pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioara și S-a făcut om*” (*Crezul creștin ortodox*).

Desăvârșirea actului kenotic al Întrupării Fiului lui Dumnezeu, pentru a umple vidul umanității noastre, constă în rodirea sa la nivelul cuantumului de ființă efectivă al făpturilor umane. Omul (creștinul), în plan personal, familial, comunitar sau social, prin faptele sale, trebuie să „dea în vileag” potențialul de ființă revărsat în umanitate prin Întruparea Cuvântului, care este darul cel mai de preț al lui Dumnezeu pentru noi toți, și pentru fiecare în parte. Iar darul acesta nu numai că este mare, dar este și de o mare diversitate.

Acest DAR, care ne definește ca ființe teandrice (divino-umane), create pentru a moșteni Împărăția lui Dumnezeu, trebuie pus continuu în valoare prin revărsarea asupra lumii din jur a roadelor acestui ROD venit de sus, prin străfundul ființei noastre. *Rodirea*, în proiectul divin, nu este o opțiune, ci – mai degrabă – o condiție sine-qua-non a existenței noastre.

Actul *kenozei* dumnezeirii în umanitatea noastră se desăvârșește, așadar, prin conștientizarea trăirii unei continue *kenoze* a simțirii și a

iubirii noastre, pentru a umple golul spiritual, moral, intelectual și material al semenilor noștri.

Acest act, după cum afirma Pr. Stăniloae, ”este mai degrabă o atitudine de condescendență, de dăruire continuă, de smerenie și de ascultare, după chipul lui Hristos³: „El se face asemănător Tatălui, vindecând propria noastră neascultare, cu ceea ce El a primit de la noi devenind ca și noi, și devine pentru noi modelul unei ascultări fără de care nu există mântuire”⁴.

Să ne ajute Dumnezeu, prin harul și darurile Pruncului Sfânt născut în peștera din Bethleemul Iudeii, să rodim fiecare, cât mai mult și cât mai bine, acolo unde am fost sădiți. Să răspundem și noi întrupării divinului în umanitate, prin întruparea în faptele noastre de fiecare zi a dragostei și a milei creștine, a smereniei și a ascultării, a iertării și a netrecătoarei bucurii, spre slava Preasfintei Treimi și a noastră mântuire. Amin!

Părintele Adrian

Note:

¹ Pr. Ioan Bria, *Dicționar de teologie ortodoxă*, Editura Institutului Biblic Buc. 1981, p. 236.

² Mihai ȘORA, *Cîteva locuri comune despre virtutea admirării*, Dilema veche, nr. 207, 31 ian. 2008, republicat în nr. 715, 02 nov. 2017.

³ Pr. Dumitru Stăniloae, *Teologia Dogmatică Ortodoxă*, vol. 2, Editura Institutului Biblic Buc. 1978, p. 64-76.

⁴ Saint-Jean Damascène, *La foi orthodoxe*, III, 1, Editions Cahiers Saint-Irénée, Paris 1966, p. 98.

✠ ÎN DUHUL SĂRBĂTORII ✠

POSTUL CRĂCIUNULUI - O ȘCOALĂ A MILOSTENIEI

*Pasaj din Pastorală Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române
pentru Postul Crăciunului - 2017*

Postul Nașterii Domnului este o perioadă de înnoire duhovnicească, de împărtășire mai deasă cu Sfânta Euharistie și de înmulțire a faptelor iubirii milostive.

În societatea contemporană, aflată într-o profundă criză spirituală și morală, individualismul egoist și insensibilitatea la suferințele oamenilor subminează iubirea din familie și din societate, diminuează solidaritatea cu cei aflați în dificultate și produc multă înstrăinare și întristare între oameni. În fața acestor provocări, trebuie să-i creștem pe copiii noștri în iubirea față de Dumnezeu și față de semenii și să-i ajutăm pe tineri să descopere frumusețile credinței și ale iubirii creștine, să fie harnici și darnici, așa cum sfinții din icoane ne oferă pilda lor. Darul libertății trebuie orientat spre sporirea în credință și săvârșirea faptelor bune, spre milostenie sau generozitate, urmând îndemnul adresat de Mântuitorul Iisus Hristos: „Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru ceresc este milostiv!” (Luca 6, 36).

Fiecare perioadă de post este prilej de pocăință și de întărire duhovnicească în rugăciune și fapte bune. *Postul Crăciunului este, îndeosebi, o școală a milosteniei în care învățăm*

să răspundem cu dărnicie milostivirii și bunătății nesfârșite a lui Dumnezeu pentru noi, arătate prin întruparea și nașterea Fiului Său ca Om în lume.

În această perioadă a Postului Nașterii Domnului suntem chemați să unim rugăciunea smerită și pocăința sinceră cu iubirea milostivă, arătând *milostenie spirituală și materială față de oamenii aflați în nevoi.*

Milostenia spirituală poate fi o rugăciune pentru omul aflat în necaz, un sfat bun sau o încurajare pentru cel dezorientat sau deznădăjduit, o vizită la un bolnav, o vizită la un om vârstnic sau neajutorat, precum și alte fapte asemănătoare.

Milostenia materială poate fi hrană pentru cel flămând, haine pentru cei lipsiți de ele, medicamente pentru cei bolnavi, ajutor material pentru cei săraci și altele asemenea. În multe și diferite forme putem arăta iubire milostivă față de semenii noștri, care au nevoie de ajutorul nostru.

În mâna întinsă a omului aflat în nevoie sau dificultate trebuie să vedem mereu mâna întinsă a lui Hristos către noi. În chip tainic și duhovnicesc, mâna săracului care ne cere ajutor se întâlnește cu mâna lui Hristos din noi care oferă acest ajutor celor aflați în nevoie.

Prin urmare, și în acest an, vă adresăm îndemnul părintesc de a organiza la parohii, mănăstiri, protopopiate și la centrele eparhiale *colecte de bani, alimente, haine și medicamente pentru a fi apoi dăruite tuturor celor aflați în suferință și în nevoi, mai ales familiilor modeste cu mulți copii și persoanelor sărace.*

Ne rugăm Preamilostivului Dumnezeu să vă răsplătească dărnicia și să vă binecuvinteze pe toți cu iubirea Sa milostivă și cu darurile Sale sfinte, spre a arăta și de această dată, în vremea Postului Crăciunului, *rugăciune și griță pentru cei bolnavi, precum și milostenie*

față de toți cei neajutorați, având încredințarea, după cum ne învață Sfântul apostol Pavel, că: „Slujirea acestui dar nu numai că împlinește lipsurile sfinților, ci prisosește prin multe mulțumiri în fața lui Dumnezeu” (2 Corinteni 9, 12).

Cu părintească dragoste vă binecuvântăm și vă dorim sănătate și mântuire, pace și bucurie, rugându-ne totodată ca Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi, cu toți!

*Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe
Române la Postul Crăciunului - 2017*

COLECTE, DONAȚII ȘI ACTIVITĂȚI SOCIAL-FILANTROPICE ÎN 2017

Fericiți cei milostivi că aceia se vor milui! (Matei 5, 7)

Mulțumim și pe această cale tuturor binecredincioșilor creștini de la parohia Lausanne și de la parohia Geneva (Grand-Lancy) care au contribuit în anul 2017 pentru ajutorarea caselor de copii orfani și/sau pentru casele de bătrâni neajutorați, ce funcționează pe lângă biserici, în parohii și mănăstiri din România.

La **parohia Lausanne** s-au colectat (ian.-nov./2017) = **CHF 10'211,05**

La **parohia Geneva/Gd-Lancy** (ian.-nov./2017) = **CHF 1'314.**

* * *

La parohia din Geneva/Grand-Lancy s-au colectat, după cum se vede, sume mult mai mici în scop social-filantropic, față de parohia Lausanne. Aceasta se datorează, pe de o parte, faptului că aici funcționează șase parohii ortodoxe, dintre care trei românești și una (Biserica rusă) cu preoți basarabeni, vorbitori de limbă română, iar pe de alta, faptului că Parohia Geneva nu are biserica la dispoziție decât două duminici pe lună. De aceea *activitățile social-pastorale* sunt completate prin *agapele lunare* care se organizează după slujbele duminicale în biserica de la Grand-Lancy, precum și prin *vizitele regulate pe care preotul paroh le face celor vârstnici din parohie*, dar și prin *ajutoarele oferite deținuților români* (și nu numai) în penitenciarul din Geneva.

Vizitele regulate ale preotului la penitenciar se concentrează, în special, pe menținerea și întărirea credinței și a nădejdii în Dumnezeu a celor încarcerați, pe nevoia de a-L întâlni pe Hristos în rugăciune și în meditație, cu atât mai mult în condițiile detenției. Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului, ci întoarcerea lui ca să fie viu. *”El vrea ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (I Tim. 2,4).*

La tradition du jeûne et de l'abstinence pendant le carême de Noël ou Avent

Le carême de la Nativité, appelé également « carême de Noël », « carême de saint Martin » (à cause de la fête de saint Martin le 11 novembre) ou « carême de saint Philippe » (à cause de la fête du saint apôtre Philippe le 14 novembre), est un temps de préparation physique et spirituelle pour accueillir le Verbe incarné. Il appartient à la tradition ancienne

de l'Église universelle. Il dure quarante jours et a toujours une date fixe : du 15 novembre au 25 décembre. On commence le soir du 14 novembre, mais si ce jour est un mercredi ou un vendredi on commence le 13 au soir.

C'est un carême plus léger que les autres. Nous nous abstenons de viande, d'œufs et de fromage. Le lundi, le mercredi et le vendredi on s'abstient de vin et d'huile. Mardi et jeudi on prend du vin et de l'huile ; le samedi et le dimanche on prend du poisson, de l'huile et du vin. Le poisson est consommé seulement jusqu'au 18 décembre inclus.

La veille de Noël on mange

HRISTOS SE NAȘTE SLĂVIȚILI

*Nașterea Domnului,
reproducere după o pictură
contemporană*

seulement le soir des céréales, des fruits et des légumes. Le jour de Noël, quel qu'il soit, on rompt tout jeûne et toute abstinence.

Le 21 novembre, mémoire de la Présentation de la Mère de Dieu au Temple, on mange du poisson. Il en est de même les lundis, mercredis et vendredis, s'il y a une fête.

Pendant le carême de Noël, on ne

célèbre pas de mariage.

Pendant cette période, nous pouvons lire davantage la Parole de Dieu. Nous pouvons prier davantage. Nous pouvons nous confesser plus souvent. Nous pouvons nous exercer à être miséricordieux avec notre entourage humain et avec toutes les créatures.

Nous nous préparons ainsi au grand mystère de Noël : *Dieu devenu un être humain parmi d'autres, assumant tout ce qui est humain, et habitant parmi les humains pour changer son monde de l'intérieur et le sauver.*

(source : *Sagesse-Orthodoxe.fr*; Lettre n° 264 du 12 nov. 2017)

INTRODUCERE ÎN TEOLOGIA ORTODOXĂ

decembrie 2017- iunie 2018

Doriți să studiați teologia ortodoxă?

Ajuns deja la a cincea ediție, programul de studii *Introducere în teologia ortodoxă* oferă 50 de cursuri introductive în principalele discipline teologice: studii biblice, istoria Bisericii, dogmatică, teologie liturgică, drept canonic etc.

Toate cursurile au loc online, luna și joia, începând cu ora 20.30 (GMT+1), prin intermediul unei platforme de conferințe web. La capătul acestora, cei înscriși sunt invitați să ia parte la o întâlnire față către față cu unii dintre cei mai renumiți profesori de teologie români.

Centrul „Dumitru Stăniloae”
Paris

Înscrieri:
13 noiembrie –
4 decembrie,
pe site-ul
www.teologie.eu

Număr de
locuri: 50

**CENTRUL ORTODOX
DE STUDII ȘI
CERCETARE
„DUMITRU
STĂNILOAE”**

9 Rue Jean de Beauvais
75005 Paris
www.teologie.eu
info@teologie.eu

✠ RUBRICA MICUȚULUI CREȘTIN ✠

LA CONFESSION

la joie d'ouvrir son cœur à la Lumière *

« J'ai dit : je confesserai mes fautes au Seigneur; et toi tu as enlevé le poids de mon péché. »

(Psaume 31, 5)

Lorsque l'on songe à confesser ses péchés, il faudrait avant tout penser à notre relation première, celle que nous avons avec nos parents. Dès notre tendre enfance, nous apprenons que lorsque nous commettons une erreur face à nos parents ou à nos frères et sœurs, nous devons demander pardon, après avoir d'abord reconnu que nous avons fait une erreur. Si nous faisons cela, nous sommes immédiatement pardonné et la confiance grandit entre l'enfant et ses parents.

Premièrement, on voit que les parents ne veulent pas savoir si nous avons fait une faute seulement pour nous punir, mais pour nous aider à ne plus faire de faute. Pour les parents, le fait de voir le regret et la conscience de l'enfant qui travaille et lui montre qu'il a péché, conscience qui le fera plus tard distinguer le bien du mal, et choisir ce qui est vrai et bon pour lui et pour son entourage, cela donne aux parents la confiance que quoiqu'il puisse arriver plus tard dans la vie de leur enfant, celui-ci est préparé à l'affronter et surtout à reconnaître ses fautes et à réparer autant que possible les erreurs qu'il pourra faire.

Mais lorsque nous faisons une

faute, nous ne la faisons pas seulement devant nos parents ou nos frères, mais nous péchons devant Dieu. Nous disons à Dieu ce en quoi nous avons péché devant Lui, mais aussi ce en quoi nous avons péché devant tous les hommes. Le saint Évangéliste Jean dit: « Si quelqu'un dit: „J'aime Dieu” et qu'il déteste son frère, c'est un menteur: celui qui n'aime pas son frère, qu'il voit, ne saurait aimer le Dieu qu'il ne voit pas. Oui, voilà le commandement que nous avons reçu de Lui que celui qui aime Dieu aime aussi son frère » (1Jean 4, 20-21).

La mesure de notre état de pécheur tient avant tout du manque d'amour envers Dieu et envers les hommes. Comme notre amour envers l'autre est petit ! Mais il nous revient de faire grandir en nous l'amour, et cela nous ne pouvons pas le faire sans Dieu, car « Dieu est amour » (1Jean 4,8).

Dès notre petite enfance, nos parents essayent de nous transmettre et de nous faire rechercher l'amour, la vérité, et ce qui est beau pour l'âme. Tout cela passe par notre frère — notre prochain — et par Dieu.

Saint Jean nous dit aussi quel est le signe que nous sommes sur la bonne

voie, que notre vie devient, petit à petit, par l'amour qui grandit en nous, une vie orientée vers l'éternité: « *Nous savons, nous, que nous sommes passés de la mort à la vie, parce que nous aimons nos frères. Celui qui n'aime pas demeure dans la mort* » ^(1Jean 3,14) Seule est une âme vivante l'âme qui aime et cherche sans interruption à aimer Dieu et son prochain.

Cherchons toujours, dès notre

enfance, à voir combien nous aimons, et pas seulement combien nous sommes aimé; et commençons toujours notre confession devant le Christ et devant le prêtre en disant comme est petit notre amour envers notre prochain — notre frère — et à quel point nous avons besoin de l'aide de Dieu pour faire grandir notre amour.

† **Le Métropolitte Joseph**

Ips.Părinte Mitropolit Iosif împărtășind copiii la biserica din Geneva (Gd-Lancy), 2 apr. 2017

LE MYSTÈRE DE LA CONFESSION

Qu'est-ce qu'un mystère ou un sacrement de l'Église ?

Un mystère est une vérité que nous ne pouvons comprendre qu'en partie seulement puisque cela dépasse les capacités de notre intelligence. Par les mystères de l'Église que l'on appelle aussi Sacrements*, Dieu nous communique sa propre Vie pour que nous devenions plus ressemblant au

Christ, son Fils Bien-Aimé.

* *Les sept mystères ou sacrements de l'Église sont les suivants : le baptême, la chrismation (ou l'onction du saint-chrême appelé aussi saint-myron), l'eucharistie (ou la communion), la confession, le mariage, l'ordination (des évêques, des prêtres et des diacres), l'onction des malades.*

Qu'est-ce que le mystère ou le sacrement de la Confession ?

Une tache sur mes habits, sur mes affaires ou sur mon visage se voit aux yeux de tous, et je fais tout le nécessaire pour la faire disparaître. Mais une tâche sur mon âme, qui est invisible, comment l'effacer ?

Comment faire retrouver à mon âme, sa beauté, la paix et la joie

qu'elle a perdues ?

Tel est le mystère de la Confession qui efface les taches invisibles et pourtant réelles que nous avons laissé se déposer, par nos pensées, nos paroles et nos actes, sur notre âme sans le vouloir, et qui lui ont fait perdre sa pureté.

Que dois-je faire pour me préparer au au sacrement de la Confession ?

Chacune de nos pensées mauvaises blesse notre âme et nous éloigne de Dieu. Que faire pour retrouver la beauté que mon âme a perdue ?

Il me faut apprendre à **pardoner...**

Pardoner à ceux qui m'ont fait du mal, et demander pardon, à mon tour, du fond du cœur, à ceux que je pense avoir blessés par mes pensées, mes paroles et mes actes.

Mais, qu'est-ce que le pardon ?

C'est se défaire des liens dans

lesquels ma vie s'est emmêlée.

C'est sortir du tunnel pour voir de nouveau la lumière.

C'est enlever le manteau de tristesse de mon cœur pour le revêtir de joie!

C'est retrouver le silence après le vacarme assourdissant des pensées qui me pèsent sur le cœur.

Dans le mystère de la Confession nous recevons le pardon de Dieu qui rend léger notre cœur pour que nous puissions à notre tour pardonner à ceux qui nous ont fait du mal.

Jésus a illuminé la terre entière de sa Lumière qui jamais ne s'éteindra, et Il a fait du cœur de l'homme un autre **paradis**, la **demeure de sa gloire** où Il prend plaisir à **nous visiter** et à **demeurer avec nous**.

Notre cœur, tout petit qu'il soit, est un **palais royal** où se trouve le **Trône de Dieu**. Et autour du Trône, la **Mère de Dieu**, les Anges et tous les Saints.

*Ne négligeons pas de nous confesser, pour garder pure la demeure de Dieu qui est notre **cœur**.*

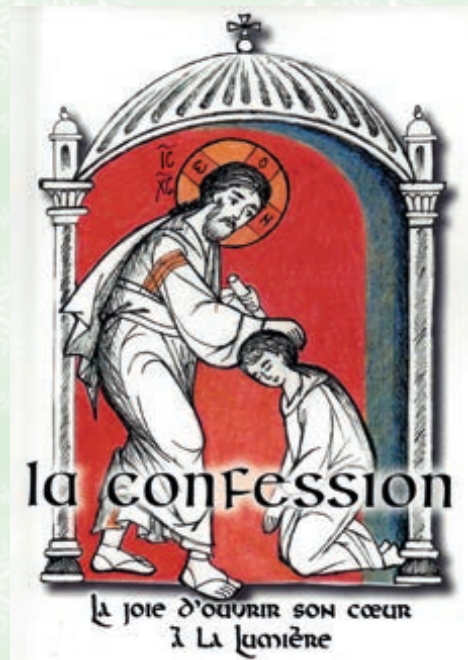
Prière avant la confession

Père, Seigneur du ciel et de la terre, je Te confesse tous les secrets de mon âme et de mon cœur et toutes les fautes que j'ai commises jusqu'à présent, toutes celles que j'ai oubliées ainsi que les fautes dont je n'ai pas conscience. Et je T'en demande pardon, à Toi le Juge juste et miséricordieux, ainsi que la grâce de ne plus pécher. Amen.

Prière après la confession

Gloire à Toi, Seigneur notre Dieu ! Gloire à Toi !

Toi qui est plein d'amour et de bonté pour tous les hommes, Tu as écouté la confession de mes fautes et Tu me les as pardonnées. Je Te rends grâce, ô mon Dieu, pour les merveilles de ta bonté pour moi. Je Te demande de me donner la force de garder longtemps la paix et la joie que j'ai reçues de Toi et de T'aimer tous les jours de ma vie. Tu es béni, Seigneur, maintenant et toujours et dans les siècles des siècles. Amen.

* passages inspirés de la petite brochure « LA CONFESION – La Joie d'ouvrir son cœur à la lumière », publiée par **Apostolia Petit Théophore**, 91470 Limours-France, 2017 (63 pages), avec la bénédiction de S.Em. Mgr Joseph, Archevêque et Métropolitaine Orthodoxe Roumain d'Europe Occidentale et Méridionale (voir ici les couvertures).

Pour l'acheter adressez-vous à la paroisse.

AOPHTEGMES DES PERES DU DESERT

LE MYSTÈRE DE L'AMOUR

Les liens de l'amour renouvellent et transfigurent notre relation avec l'autre. Je ne peux pas aimer Dieu sans aimer et considérer mon prochain : *Celui qui n'aime pas n'a pas connu Dieu, car Dieu est Amour*, dit l'Évangéliste Jean (1Jn 4,8).

L'amour du prochain, qu'il semble souvent si difficile d'acquérir, est la clé de toute joie intérieure. Elle est porteuse de vie éternelle. Avoir le courage d'aimer l'autre malgré tout, comme le Christ nous aime malgré tout, c'est le vrai martyre pour le chrétien d'aujourd'hui et de tous les temps.

Le « mystère de l'autre » réside dans l'amour que Dieu lui porte. Si le Seigneur nous demande d'aimer notre prochain comme nous-même, quel amour infini on peut pressentir pour lui de la part de Dieu !

PORTEZ LES FAIBLESSES LES UNS DES AUTRES

Il n'y a pas de plus grand amour que de dissimuler la faute de son frère. Si nous y parvenons, Dieu à son tour dissimulera nos fautes et couvrira notre honte. *Car c'est un devoir pour nous, les forts, de porter les faiblesses de ceux qui n'ont pas cette force et de ne point rechercher ce qui nous plaît* (Ro 15,1), nous dit l'Apôtre, mais encore : *Portez les fardeaux les uns des autres* (Ga 6,2).

Un frère interrogea l'abba Poemen en disant : « Si je vois une faute de mon frère, est-il bien de la cacher ? » Le vieillard dit : « À l'heure où nous cachons les fautes de notre frère, Dieu lui aussi cache les nôtres ; et à l'heure où nous manifestons les fautes de notre frère, Dieu lui aussi manifeste les nôtres ».

DE LA CRUCIFIANTE HUMILITÉ

Combien de fois ne cultivons-nous pas le désir que notre prochain change et devienne meilleur ? Et plus nous attendons qu'il change, plus il s'endurcit. Il n'existe en effet qu'une seule voie pour changer l'autre : notre humilité. Cultiver une humilité véritable, semblable à celle du Christ. Il a changé nos cœurs par son humilité et sa patience, ne ferions-nous pas de même ?

'L'AMOUR EST LE ROYAUME' Le mystère de l'autre, Ed. APOSTOLIA (Memento - 7), MOREOM, Paris, 2016

✠ RUBRICA TINERILOR ✠

RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRILE TINERILOR

Și venind un tânăr la El I-a zis: *Bunule Învățător, ce bine să fac ca să am viața veșnică?* (Matei 19, 16)

Cine sau ce este Dumnezeu?

Cel ce știe cine și ce este el, nu mai întreabă *”cine sau ce este Dumnezeu”*, pentru că acela trăiește deja în Dumnezeu.

Dumnezeu (gr. Theos, theotes; lat. Deus, Dominus deus = Ființa supremă, existența divină personală) nu poate fi nici definit, nici limitat de imaginile create. Însăși noțiunea de Dumnezeu este relativă, deoarece ea se referă la legătura Lui cu creația, și nu la misterul ființei Sale transcendente, adică la *”esența supra-esențială”* (Dionisie Areopagitul, *Ierarhia cerească*, XV, 2). Termenul „Dumnezeu” corespunde tetragramei ebraice YHWH (vocalizate ca Yahweh sau Yahwe), care este un acronim.

Vechiul Testament subliniază transcendența universală a lui Dumnezeu. *”Eu sunt cel ce sunt”* (Ieș. 3, 14): acesta este numele prin excelență al lui Dumnezeu. Dumnezeu are existența în Sine, nu are alt principiu sau o altă cauză, El fiind principiu sau cauza întregii existențe. Dacă universul are un început, și de aceea necesită o cauză, Dumnezeu, care este etern, nu are un început fiindcă El este în afara timpului; de fapt, El a creat timpul: *”Înainte de Mine n-a fost Dumnezeu și nici după Mine nu va mai fi! Eu sunt Dumnezeu din veșnicie și de aici încolo Eu sunt!”* (Isaia 43, 10-13)

Noul Testament folosește numai categorii personale atunci când se referă la *”Dumnezeu cel viu”* (Fapte 14,15). Toate teofaniile din Vechiul Testament

se concentrează în marea epifanie sau *”condescendență”* divină (synkatábasis), adică întruparea Fiului lui Dumnezeu, prin care nu numai religia este posibilă, ci și îndumnezeirea, deoarece Cuvântul întrupat își asumă firea omenească în subietul Său. Întruparea dezvăluie caracterul viu, personal, epifanic al lui Dumnezeu, un Dumnezeu plin de compătimire și iubire pentru om, care se coboară pentru a săruta și îmbrățișa chipul Său așezat în creație (cf. Ion Bria, *Dicționar de Teologie Ortodoxă*, p. 137-138).

În vorbirea curentă termenul de *Dumnezeu* desemnează Dumnezeul evreilor, al creștinilor, și al musulmanilor.

Credința creștină în Dumnezeu Treimic, *Cel unic în ființă și întreit în persoană și lucrare – Tatăl, Fiul și Sfântul Duh* – o găsim clar formulată în primele articole ale *Simbolului credinței creștine – Crezul (promulgat în I-ul Sinod ecumenic de la Niceea, anul 325 și în I-ul Sinod ecumenic de la Constantinopol, anul 381)*. Taina dumnezeirii nu o putem înțelege pe deplin doar cu mintea și inteligența noastră, care sunt atât de limitate, de aceea este nevoie de **credință**: *”Fără credință, este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu, căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei care Îl caută.”* (Evrei 11, 6)

Ca să pot "crede" eu am nevoie de un răspuns logic la întrebarea: de unde vine Dumnezeu?

Întrebarea "de unde vine Dumnezeu?" presupune că vă gândiți, evident, la un Dumnezeu eronat. Pentru că Dumnezeul biblic nu este afectat de timp, de spațiu sau de materie (volum sau greutate). Dacă ar fi afectat de dimensiunile materiei (timp, spațiu, volum și greutate) nu ar mai fi Dumnezeu. Timpul, spațiul și materia sunt inseparabile; este ceea ce numim *un continuum*. Toate acestea trebuie să existe în același timp. Pentru că, dacă ar exista materia fără spațiu, unde ai pune-o? Nu poți avea timp, spațiu sau

materie în mod independent. Trebuie să fie create simultan, iar Cel ce le-a creat le-a conceput într-o unitate în diversitate, mai bine spus după modelul trinitar al chipului Său treimic - Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

Așadar, întrebarea "De unde vine Dumnezeu"? presupune un dumnezeu limitat, și nu Dumnezeul creștinilor. Dumnezeul căruia noi ne închinăm nu este limitat de timp, spațiu sau materie. Dacă creierul meu de 1,3 kg ar putea cuprinde Dumnezeul infinit, atunci evident, acesta nu ar mai merita să fie proslăvit.

Cum este posibil ca forța lui spirituală să poată avea un impact asupra unui univers material, încât să-l poată crea? Ce relație există între materia spirituală și substanța materială?

Creația poartă amprenta Trinității, și - mai mult - ea a fost concepută ca o trinitate de trinități. Biblia explică aceasta în opt cuvinte: "La început", adică *TIMPUL*, "Dumnezeu a făcut cerurile", adică *SPAȚIUL*, "și pământul", adică *MATERIA*. Deci avem timp, spațiu, materie, create într-o trinitate de trinități (căci, după cum știți, *Timpul* este trecut, prezent și viitor; *Spațiul* are lungime, lățime, înălțime, iar *Materia* este solidă, lichidă, gazoasă).

Avem, așadar, o trinitate de trinități create instantaneu, și Dumnezeul care le-a creat trebuie să fie în afara lor. Dacă este limitat de timp, nu este Dumnezeu. Așa cum, cel care a creat acest ceas sau acest computer, nu se află în ceas sau în computer. Nu aleargă de colo-colo schimbând secundarul sau minutarul și nici numerizarea de pe ecranul computerului. Sunteți de acord?

Dumnezeu care a creat acest univers este în afara universului material,

este deasupra lui, dincolo de el, în el, prin el, dar universul nu are nici-un efect asupra Lui.

Deci, ideea că o forță spirituală nu poate afecta un corp material este ca și cum eu aș presupune că Dvs. ar trebui să-mi explicați lucruri și stări precum emoții, iubire, ură, invidie, gelozie, rațiune ș.a. Adică, dacă creierul este doar o grămadă aleatorie de chimicale, formată la întâmplare de-a lungul milioanele de ani, cum ai putea să te încrezi în propriul raționament și în propriile gânduri?

(<https://www.youtube.com/watch?v=ZJPTaaDgrZU>)

Dumnezeul căruia noi ne închinăm, și Îi slujim, nu este o idee abstractă, o invenție sau un concept, este un Dumnezeu spiritual, unic și personal, mai precis: unic în ființă și întreit în persoană și lucrare - Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt - de care depinde toată existența văzută și cea nevăzută.

Ce legătură are Dumnezeu, ființă spirituală veșnică, cu Biserica?

Duhul Sfânt, cel de-al treilea ipostas al Preasfintei Treimi, este "Domnul de viață Făcătorul, Care de la Tatal purcede", Cel care se odihnește în Fiul, iar Fiul îl trimite în lume, în ziua Cincizecimii (prin limbile de foc "pogorâte" asupra Apostolii Săi). La Pogorârea Duhului Sfânt (a cincizeca zi după Înviere) s-au botezat de către Sfinții Apostoli la Ierusalim primii 3000 de bărbați. Prin botezul primilor creștini (prin aderarea primilor ei membri) apare în lume, din punct de vedere formal, *Biserica lui Hristos, cea "una, sfântă, sobornicească și apostolească"*.

Așadar, *Biserica este o instituție divino-umană creată, la inițiativa Părintelui ceresc, de Însuși Hristos –*

Fiul lui Dumnezeu Cel întrupat - prin jertfa, moartea și învierea Sa din morți - și prin Pogorârea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii, cu scopul sfințirii și mântuirii sufletelor oamenilor, spre o nesfârșită asemănare cu Dumnezeu: Creatorul, Mântuitorul și Sfințitorul lumii.

Biserica devine, astfel - cu voia Tatălui cu lucrarea Fiului și cu săvârșirea Sfantului Duh - o anticameră a Împărăției celei veșnice a lui Dumnezeu pe pământ, pentru care am fost creați, o instituție teandrică, dar și un spațiu consacrat prin care Hristos ne pregătește pentru viața cea veșnică, împărțându-ne *sfințenia și iubirea Sa*, cu scopul îndumnezeirii omului și a întregii creații.

Tineri angajați în diverse activități la biserica din Geneva (Gd-Lancy), în 2017

Există viață veșnică? Cum am putea să ne explicăm o viață dincolo de moarte?

Așa cum am spus, viața noastră comportă în adâncul ființei ei icoana (*chipul*) Dumnezeului Treimic, pe care fiecare o purtăm în noi, căci fiecare am trecut mai întâi printr-o viață intra-uterină, apoi am "muri" din aceea născându-ne în această viață bio-psihică, și vom "muri" și din aceasta, atunci când ne vom naște (din nou) într-o viață pur spirituală. Observați că avem, și aici, imaginea unei întreite vieți sau, mai precis, a unei vieți împărțite, după modelul trinitar, în trei etape, ca o icoană perfectă a unității în diversitate.

Omul, deosebit de celelate creații, este o ființă teandrică (divino-umană) - creată după chipul Creatorului său spre o nesfârșită asemănare cu El - și unitatea (ca și unicitatea) vieții sale se măsoară prin diversitatea componentelor ei: *trup, suflet și spirit*.

Moartea fizică nu poate afecta decât trupul (care este supus legilor materiei, despre care am vorbit mai sus). Ea nu poate afecta, însă, sufletul și spiritul omului, amprentat de *chipul cel veșnic al lui Dumnezeu*. Omul este o *persoană unică*, înzestrată de Creator cu *conștiință, voință liberă și sentiment*. Tot ceea ce este imaterial este nemuritor. Dacă trupul este afectat de moartea biologică, persoana umană (în care rezidă cele trei elemente enumerate aici) rămâne nemuritoare.

În această perspectivă, întrebarea Dvs, *există viață dincolo de moarte?* aș considera-o eronată. De ce? Pentru că nimeni nu pare să-și pună întrebarea: **există o viață înainte de moarte?**

Experiența m-a învățat că cei care nu știu ce să facă cu *această viață*, aici pe pământ, sunt chiar aceia care

se îndoiesc de *cea viitoare*, care nu o înțeleg, nu și-o explică, și atunci când ajung, însfârșit, la convingerea existenței ei sunt tracasați de faptul că nu mai au când, și nu mai știu cum, să și-o pregătească.

Semnul *trezirii* omului, mai precis al *trezirii conștiinței* sale, este chiar acesta: că cei care înțeleg rostul lor în *această viață*, nu-și mai fac probleme de ceea ce vor face în *cea viitoare*, întrucât ei știu că *aceea* nu poate fi decât oglinda *acesteia* – o continuare firească a unei vieți trecătoare cu luminile și umbrele ei proiectate în veșnicie.

Știți cumva în ce consistă viața veșnică? Îmi veți răspunde, desigur, că este vorba de o viață perpetuă. Această idee este falsă, pentru că *perpetuitatea* se inserează în cadrul temporal: timpul durează la nesfârșit. Veșnic (sau etern) înseamnă fără timp - deasupra timpului. Spiritul uman, având un conștient limitat, nu poate înțelege această realitate. Putem înțelege *timpul*, îl putem nega, dar ceea ce este *etern (veșnic)* este dincolo de înțelegerea noastră.

Cu toate acestea Mântuitorul Hristos ne avertizează că "Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul nostru" (Luca 17,21), iar Părinții Bisericii ne învață că *veșnicia (Împărăția cea veșnică a lui Dumnezeu)* este la îndemâna noastră, a fiecăruia, acum și aici. Este o veste bună nu-i așa?

Într-adevăr *viața veșnică* este la îndemâna fiecăruia dintre noi, iar cei ce știu ce să facă cu *această viață*, nu-și mai pun întrebări dacă există *viața viitoare*, pentru că ei *sunt deja în ea!* (va urma)

CÂTEVA DINTRE SERVICIILE LITURGICE PARTICULARE OFICIATE ÎN ANUL 2017

Botezuri și mirungeri

- 10 feb., Tiago Larangeira, mirungere (*confirmare în ortodoxie*), bis. Lausanne;
- 23 apr., Dominic Eschenard, bis. Lausanne;
- 23 apr., Dinesh Bolkensteyn, (*adult*), bis. Lausanne;
- 7 mai, Marie Ansorge,

bis. Geneva (Gd-Lancy);

- 21 mai, Mathias Mihai Ionică, bis. Lausanne;
- 21 mai, Anna Nicole Costescu, bis. Lausanne;
- 3 iun, Delphine Chirila, mirungere (*confirmare în ortodoxie*), bis. Geneva (Gd-Lancy);
- 4 iun, Irina Maria Câmpeanu, bis. Lausanne;
- 2 iul, Emilian Dubaille, bis. Geneva (Gd-Lancy);
- 2 iul. Victoria Sposato, bis. Geneva (Gd-Lancy);
- 9 iul. Eva Lou Artimov, bis. Lausanne;
- 16 iul. Andrei Nectarie Mazilu, bis. Geneva (Gd-Lancy);
- 16 iul, Sandra Mougel, mirungere (*confirmare în ortodoxie*), bis. Geneva (Gd-Lancy);
- 6 aug, Alexia Dubrit, bis. Lausanne;
- 8 aug. Cynthia Annabella Mihai, bis. Lausanne;
- 3 sept. Luca Constantin, bis. Geneva (Gd-Lancy);
- 15 sept. Angel Buforn Llinares, mirungere (*confirmare în ortodoxie*), bis. Lausanne;
- 8 oct. Laetitia Maria Petrencu, bis. Lausanne;

- 10 nov. Anaïs Andreea Aniței, bis. Lausanne;
- 12 nov. Emma Bornet, bis. Lausanne;
- 6 ian. (2018) Maria Slavici, bis. Geneva (Gd-Lancy).

Dumnezeu să-i binecuvânteze!

Cununii

- 11 feb., Ana Neagu și Tiago Larangeira, bis. Lausanne;
- 7 mai, Adi Olaru și Sofia Leadavski, bis. Geneva (Gd-Lancy);
- 3 iunie, Dan și Delphine Chirilă, bis.

Geneva (Gd-Lancy);

- 10 sept., Alexandra Frîncu și Dinesh Bolkensteyn, bis. Lausanne;
- 26 dec., Gabriela et Gabriele D'Aniello (Renens), bis. Lausanne;

Le dorim o căsnicie sfântă și binecuvântată!

Înmormântări

- 13 ian., Elena Serea, Geneva ;
- 28 mar., Angy Ioviță, Geneva;
- 11 apr., Alexandra Ipser, Geneva;
- 23 mai, Maria Rădulescu, Lausanne;
- 11 iul., Theodor Ștefan Buzi, Lausanne;
- 4 oct., Simona Broșteanu, Geneva;

Veșnică să le fie pomenirea și Dumnezeu să-i odihnească în pace !

Botez: Marie Ansoerge,
biserica Geneva (Gd-Lancy), 7 mai 2017

Botez: Anna Nicole Costescu și Mathias Mihai Ionică,
biserica Lausanne, 21 mai 2017

Botez: Emilian Doubaille,
biserica Geneva (Gd-Lancy), 2 iul. 2017

Botez: Andrei Nectarie Mazilu,
biserica Geneva (Gd-Lancy), 16 iul. 2017

Cununie: Adi și Sofia Olaru,
biserica Geneva (Gd-Lancy), 7 mai 2017

Cununie: Constantin și Delphine Chirilă, biserica
Geneva (Gd-Lancy), 3 iun. 2017

Comemorarea celor răposați la biserica din Geneva (Gd-Lancy), 5 nov.2017

Copiii la școala duminicală în bisericile din Lausanne și Geneva (Gd-Lancy) în 2017

Botez: Dinesh Bolkensteyn, biserica Lausanne, 23 apr. 2017

Botez: Laetitia Maria Petrencu, biserica Lausanne, 8 oct. 2017

Cununie: Ana Neagu și Tiago Larangeira, biserica Lausanne, 11 feb. 2017

Cununie: Alexandra și Dinesh Bolkensteyn, biserica Lausanne, 10 sep. 2017

Comemorarea celor răposați în biserica din Lausanne, 4 nov. 2017

✠ IN MEMORIAM ✠

Dr. TEODOR ȘTEFAN BUZI

Mesajul Ips Mitropolit Iosif pentru doctorul Teodor Buzi (11 iulie 2017)

Aflându-se în România Ips. Părinte Mitropolit Iosif a transmis un mesaj la înmormântarea Dlui Theodor Buzi :

Condoleanțe familiei!

Am avut onoarea sa îl cunosc pe dl dr. Teodor Buzi de acum 20 de ani, chiar în anul în care eram ales episcop la Paris.

A fost un om înțelept și rugător, cu multă dragoste de Dumnezeu. Personalitatea sa, marcată de o credință puternică în Hristos, Domnul nostru, a fost și rămâne pentru Biserica noastră din Elvetia, și nu numai, o lumină.

Rog pe bunul și milostivul Dumnezeu sa îl ierte și odihnească cu cei drepti!

†**Mitropolitul Iosif**

Teodor Ștefan BUZI (+ 3 iulie 2017)

Omul care a făcut din întreaga sa viață o liturghie *

"Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar de va muri tot viu va fi" (Ioan 11, 25)

S-a născut în București la 25 februarie 1922, ultimul din cei opt copii ai unei familii de creștini ortodocși cu frică de Dumnezeu. Tot aici a urmat școala primară, liceul și facultatea de medicină (între 1928 și 1946).

Mama ar fi vrut ca tânărul Theodor să devină preot, dar cum era cel mai mic dintre copii, familia nu mai avea bani să-i plătească studiile. Atunci el a făcut școala militară pentru a-și plăti singur studiile de medicină.

Profilul profesional

A fost medic extern, intern și apoi medic primar, posturi ocupate prin concurs în spitalele universitare din București; concomitent a fost și cadru didactic universitar al Facultății de Medicină din București. În România a activat timp de 28 de ani în învățământul universitar și 32 de ani în spitalele universitare din București.

În 1972 este trimis în cadrul schimburilor culturale în Algeria, unde a lucrat 7 luni în spitalul universitar din Alger. În cele din urmă alege libertatea și se refugiază în Elveția unde primește azil politic. Aici lucrează la Neuchâtel și Geneva, ca asistent, apoi ca medic-sef adjunct și responsabil de Permanență medicală, pentru ca, în final, să se retragă, din cauza vârstei, într-un cabinet medical din Geneva.

În 1987 își încheie activitatea profesională, după 46 de ani de lucru, cu scopul de a avea mai mult timp pentru viața sa duhovnicească, dar și pentru organizarea liturgică și duhovnicească a parohiilor exilului românesc de la Geneva și de la Lausanne.

A fost un excelent medic, devotat și grabnic ajutător pentru aproapele său, cu o activitate medicală ireproșabilă pusă sub deviza: ”medicul tratează, dar Dumnezeu vindecă”

Profilul familial

Reușita activității sale profesionale a fost posibilă și datorită soției sale, Dna Elisabeta Florescu-

Cantacuzino, medic hematolog, care și-a exersat profesia atât în țară cât și în Elveția, și cu care a fost căsătorit timp de 67 de ani; împreună au două fete, Ioana și Dorina, și cinci nepoți: trei în Canada și doi în Elveția.

Vorbind despre calitățile sale deosebite, una dintre fiice se destăinuie : ”*Tata era mereu înțelept și răbdător, blajin și calm. Copii fiind, ne calmam și adormeam imediat în prezența lui, sigure de dragostea lui neprecupețită. Țin minte cum ne povestea parabolele lui Isus, seara la culcare, și cum ni le explica.*”

Profilul duhovnicesc și liturgic-bisericesc

Dacă este o activitate în care doctorul Buzi a excelat cu adevărat, aceasta este, fără îndoială, cea liturgică și duhovnicească. În ultimii 25 de ani, de când îl cunosc, sau mai precis, de când a ieșit la pensie și până în ceasul trecerii sale la cele veșnice, *Di Theodor Buzi a făcut din întreaga sa viață o liturghie.*

Cultul liturgic al Bisericii și în special Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, ca mijloc de unire tainică și euharistică cu Dumnezeu, grija sa pentru adevărata pocăință, prin spovedanie și iertarea totală a celor ce i-au greșit, rugăciunea personală, din ce în ce mai profundă, fapta cea bună și ajutorarea aproapelui, dăruirea sa totală în și pentru Biserică, precum și conștiința luptei continue pentru mântuirea sufletului, în scopul

dobândirii vieții celei veșnice, au constituit coloana vertebrală a profilului său liturgic și duhovnicesc.

Vorbea puțin, dar atunci când o făcea o făcea cu rost, și toți îl ascultau când spunea ceva, orice vorbă a sa fiind bine gândită și binevenită, îmbrăcată într-o aură duhovnicească, întotdeauna constructivă.

A fost un om foarte generos și cu o înaltă ținută spirituală și morală, care i-a făcut pe cei din jurul său să-l recunoască ca pe un real model de viață îmbunătățită și ca pe un binecuvântat sfătuitor, înțelept și echilibrat.

Mereu spunea că Dumnezeu i-a dat mai mult decât merită și era profund recunoscător pentru aceasta. De aceea se și dăruia constant celor din jur: pacienți, rude, cunoștințe, enoriași ai parohiei – fără să-și măsoare efortul.

Pe lângă faptul că era un foarte bun cunoscător în cele teologice și duhovnicești, era tot timpul dornic să învețe lucruri noi, care să-l poată ajuta în procesul mântuirii sufletului său, și a celor din jurul său.

A fost și a rămas, până în ultimul ceas al vieții, un om foarte devotat neamului românesc și bisericii ortodoxe, conștient de rolul neamului în istoria Bisericii ortodoxe, dar și de rolul acesteia din urmă în istoria neamului românesc. Nu a făcut niciodată rabat la principiile sale în fața regimului comunist, principii cărora

**) Fragment din Cuvântul rostit la slujba înmormântării Dlui Theodor Buzi în Capela Tuturor Sfinților Români din Lausanne, 11. 07. 2017*

le-a rămas fidel până la sfârșitul vieții. În ciuda tuturor vicisitudinilor vieții, doctorul Buzi a rămas întotdeauna fidel principiilor sale, Credinței creștine ortodoxe, Bisericii și Neamului său.

A inițiat, a fondat și a strâns fonduri pentru multe parohii și mănăstiri (în România, la Muntele Athos și în Elveția), pentru biserici și opere de binefacere (Pro-Vita, Christiana ș.a.). A făcut numeroase pelerinaje la schitul românesc Prodromu, din Muntele Athos, unde l-a ajutat în mod deosebit pe Părintele Petroniu Tănase pentru restaurarea schitului în anii grei ai persecuțiilor comuniste din România. Așa a antrenat și pe alții și i-a îndemnat la aceste pelerinaje duhovnicești, deschizându-ne drumul, multora dintre noi, spre cărările pusnicești ale Sfântului Munte.

Riguros, metodic, muncitor, dar și credincios, conștiincios, onest, smerit și iertător, *doctorul Theodor Buzi - o conștiință liturgică și duhovnicească a parohiei noastre din Lausanne*, și nu numai - ne-a lăsat ca moștenire modelul vieții sale ca pe o binecuvântare cerească ce îl face "vrednic de Împărăția lui Dumnezeu".

În veci să-i fie pomenirea și Dumnezeu, pe care l-a slujit cu credință și cu evlavie în toată viața sa, să-i așeze sufletul în locașurile dreptilor Săi !

Părintele Adrian

En souvenir du Docteur Buzi

Jean-Luis Chancerel ¹⁾

Nous avons dit au revoir au Docteur Théodor Buzi. Ma dette et la dette de l'ensemble de la communauté orthodoxe roumaine de Lausanne à son égard sont immenses ; il fut l'âme de la paroisse de Tous les Saint Roumains. Il faut des personnes engagées comme il l'a été pour construire les bases d'une communauté de foi et de partage et les faire vivre dans la durée.

Il y avait chez le docteur Buzi la foi et l'espérance toujours à l'origine des choses qui ont de l'importance au regard de Dieu et des hommes. Il a fait ce qu'il jugeait essentiel pour que notre paroisse dure, vive et soit un lieu de prière dans la Tradition Orthodoxe. Nos prières seront notre remerciement à son engagement. Qu'il me soit permis d'évoquer quelques aspects plus personnels. Dans tout engagement, il faut des personnes de référence. Pour ce qui me concerne, le docteur Buzi était dans la paroisse cette personne. Discret, attentif, soucieux que tout ce qui se passe dans les Liturgies et dans la vie de la paroisse se réalise selon la Tradition qui est notre référence commune. ; il agissait avec tact et dans son regard, il y avait de la tendresse.

J'ai pris, comme laïc, le relais de l'accompagnement du prêtre à l'autel dans les Liturgies. Je ne lui ai pas succédé, on ne succède pas au docteur Buzi; il restait à côté de moi, comme une figure tutélaire ; c'était un honneur de faire les gestes à sa place en me rappelant tout ce qu'il m'avait appris. J'espère avoir accompli

ce qu'il souhaitait lorsqu'il m'a fait confiance.

Gafia et moi, nous avons eu le privilège de rencontrer Monsieur et Madame Buzi. Ce fut un honneur et un plaisir d'évoquer lors de ces échanges la Tradition Orthodoxe et les monastères en Roumanie, ces monastères auxquels il était très attaché. Nous avions en commun, ce souci de lieux dans lequel des moines ou des moniales nous accueillent pour que nous puissions vivre dans le retrait du monde notre foi et notre espérance.

Le docteur Buzi rejoint le peuple roumain représenté dans la fresque de notre chapelle; il est digne d'être parmi tous ces saints et tous ces personnages ; il y porte une église et un monastère.

Avec Saint Nicolas Cabasilas, saint laïc de notre Eglise Orthodoxe, nous pouvons affirmer que : *« la vie en Christ trouve sa plénitude dans la vie à venir lorsque nous atteindrons notre dernier jour »*.

Maintenant, le docteur Buzi est dans cette *« vie en Christ »*; il nous regarde de là-bas et ce que nous pouvons espérer est qu'il soit fier de ce que nous sommes comme communauté.

Nous pouvons alors réciter la fin du Psaume 89 :

« Que vienne sur nous la douceur du Seigneur, notre Dieu.

Qu'il consolide l'ouvrage de ses mains.

Oui, qu'il consolide l'ouvrage de ses mains ».

1) *Hommage prononcé après l'office des funérailles de M. Théodor Buzi, dans Chapelle orthodoxe de Tous les Saints Roumains – Lausanne - 11.07.2017*

N-am rămas singuri ¹⁾

Matei Paladi

De la o vreme am tot vorbit atunci când cei apropiați au fost chemați la cer. La nașterea în veșnicie. Prima dată cred că a fost pentru Adrian, nașul nostru și al lui Luca. Mai e puțin și se fac 10 ani de atunci. Cu doar un an în urmă a fost pentru tată, iar după numai 10 săptămîni, chiar de ziua mea, pentru mamă. Așa s-a înțeles ea cu Dumnezeu: să nu stea prea mult deoparte de tata, după 63 de ani împreună.

Nu s-a dus bine amintirea acelei încercări și iată, acum Dorel (Theodor Buzi n.r.). Abia acum îi spun Dorel, așa cum ferm îmi ceruse cu mulți ani în urmă, doar că era peste puterile mele. Prea mult respect, prea multă cinste, prea mare înălțimea, prea mare deosebirea față de unul ca mine.

Cînd omul se apropie de orizontul veacului, sigur că sfîrșitul vieții de aici face parte din ordinea lucrurilor. Trăiește cu conștiința acestei realități care aproape că e firesc să se petreacă în orice clipă. Cu toate că e bine știut: Dumnezeu are regulile Lui.

Dar fapt e că pentru mine, și nu numai, Dorel devenise oricum nemuritor. Atît de nemuritor că aproape glumeam cu el pe tema asta, temă care totuși nu e tocmai distractivă. Iar dacă glumeam este pentru că la credința lui și la pacea pe care o dobîndise, el era în afara temei.

Căci sîntem aici atîția pentru care Dorel nu se ridicase ca nemuritor pentru că pășea "verde" peste ani. Nici pentru că am fi așteptat înfrigați și încrezători să-l sărbătorim la secol. Nu. Desigur toate acestea își aveau însemnătatea și rostul lor, dar de fapt rămîneau mărunțișuri.

Pentru noi, nemuritoria asta nu

putea fi desfăcută în nici un fel de chipul lui de călăuză. Dacă ne bucuram cu fiecare an care trecea era pentru că încă nu ne lăsase, încă era cu noi și pentru noi. Dar încă mai măreț e că el nu-și făcuse plan din asta ci ca orice lucru mare exemplul lui izvora de la sine.

El a fost cel care ne-a descoperit Sfîntul Munte, iar de atunci încoace nu mai sîntem la fel. El ne-a dezvăluit adevărurile României dintre războaie, singurele de care se poate fi mîndru. El a fost cel care ne-a arătat cum poate fi trăită evlavia, smerenia și cumințenia în toată minunția lor. ...

Țuța striga la Dumnezeu. Fratele Teodor striga neîncetat la el însuși, spre a-și îndoi neîncetat spinarea. Ca nu cumva să se lase semețit de credința lui: credința asta de care oare cîți dintre noi sîntem în stare ? Sînt încredințat că astăzi el e înălțat cu spinarea dreaptă către Hristos. E tot ce și-a dorit. Cu îndîjrire.

Cel ce, ca fratele Teodor, pleacă de aici lăsîndu-și propriul exemplu ca brazdă, n-a trăit de pomană. Întîi părintele Galeriu, apoi tata. Acum îmi iau rămas bun de la a treia - și poate ultima - călăuză. Precum și celor doi dinainte, mă înclin și lui, aducîndu-i cuvînt apăsător de mulțumire și de recunoștință.

Pierdem astăzi un cîrmaci. Pînă la urmă, totuși el chiar prin această cîrmăcie ne rămîne nemuritor. Ultima lui vorbă ar fi fost după Matei 28,20: "Păziți tot ce v-am arătat, iar eu voi fi cu voi în toate zilele." Așa cum ne-a iubit el pe noi, tot așa să-l iubească și să-l odiească Dumnezeu în ceata dreptilor Săi !

¹⁾ Pregătisem aceste cuvinte pentru ziua despărțirii de fratele Teodor. Dar slujba s-a prelungit, iar părintele spusese deja cele mai însemnate lucruri dintre cele pe care le scrisesem eu. Și chiar mai mult. Și mai bine.

Din învățăturile Părintelui Paisie Duhovnicul

Despre dragoste

Cum se împlinește porunca dragostei? Să socotești pe aproapele tău mai bun decât tine, să-i ceri sfat, în loc să-i dai tu, iar lipsurile lui să i le completezi cu dragostea ta.

Dragostea duhovnicească biruiește durerea.

Unde este dragoste, acolo este Domnul nostru Iisus Hristos; iar unde nu este dragoste, acolo nu este Hristos.

Tot ce faceți, să faceți cu dragoste, ca să aveți plată pentru toate, că dragostea este coroana tuturor faptelor bune!

Răcirea dragostei și împușinarea râvnei pentru cele sfinte, și mai ales pentru biserică, este semnul pustiirii noastre.

Despre smerenie

Să ne smerim, fraților, că cel mândru nu se poate mântui. Să plângem păcatele noastre aici ca să ne bucurăm dincolo în veci, că după plecarea noastră din trup, toți ne vor uita. Să nu ne punem nădejdea în oameni, ci numai în Domnul. Că omul se schimbă. Azi îți dă și mâine îți cere, azi te laudă și mâine te ocărăște. Ci să ne punem nădejdea în mila lui Dumnezeu și nu vom greși niciodată. Să vă ajute Dumnezeu cu harul Lui să vă folosiți de restul vieții, sporind în fapte bune și mai întâi în smerenie și dragoste, ca să vă mântuiți sufletele voastre și să-i ajutați și pe alții, îndemnându-i spre Hristos.

Smerenia este cugetul inimii noastre, care ne încredințează că suntem mai păcătoși decât toți oamenii și nevrednici de mila lui Dumnezeu. Când ne defăimăm pe noi înșine, nu înseamnă că avem smerenie. Ci atunci când altul ne ocărăște și ne defăimă, încă în public, iar noi răbdăm și zicem: „Dumnezeu i-a poruncit fratelui să mă ocărăscă pentru păcatele mele“, aceasta este smerenia cea adevărată. Deci să primim toate ca din mâna și cu voia lui Dumnezeu.

✠ MĂRTURISITORI ȘI APĂRĂTORI AI ORTODOXIEI ÎN TIMPUL COMUNISMULUI ✠

**ȘERBAN MIRONESCU (4.oct.1935 – 11 ian. 2008),
un mărturisitor al Ortodoxiei în lumina "Rugului Aprins"**
(fost deținut politic refugiat la Geneva în februarie 1983)

"În anul 2017, comemorăm și pe apărătorii și mărturisitorii Ortodoxiei în timpul prigoanei comuniste. Această comemorare este, în primul rând, o datorie morală față de înaintașii noștri, care, în vremuri ostile Bisericii și religiei în general, au mărturisit credința lor în Hristos Cel răstignit și înviat, chiar cu prețul pierderii libertății și al vieții". (Sfântul Sinod al BOR - Pastorală la Postul Crăciunului 2017).

În 11 ian. 2018 se împlinesc zece ani de la trecerea la cele veșnice a lui Șerban Mironescu, o conștiință a Ortodoxiei exilului românesc. Comemorarea celor zece ani de la nașterea sa în ceruri¹⁾ se încadrează în dedicația pe care Sfântul Sinod al BOR a făcut-o anulului 2017, ca „An omagial al Mărturisitorilor și Apărătorilor Ortodoxiei în timpul comunismului”.

Membru al Consiliului parohiei "Sfântul Ioan-Botezătorul" din Geneva, între anii 1995-2007, inițiator al publicației parohiale "Credința" (1995) și al Întunirilor tinerilor români de la Geneva și de la Lausanne (1995), bun prieten și colaborator, dar și un prețios sfătuitor, Șerban Mironescu a fost una dintre

imaginile iconice ale Ortodoxiei exilului românesc, și nu numai.

Mulți credincioși îl vedeau duminical la Sfânta Liuturghie, cu înfățișarea sa mai mult smerită decât suferindă, și cu ținuta sa aparent neîngrijită, cu mersul său dificil, ajutându-se în permanență de bastonul pe care nu-l lăsa niciodată din mână, dar puțini cunoșteau trecutul acestui mărturisitor al credinței creștine în perioada comunistă. Și mai puțini erau cei care îi cunoșteau familia sau anii grei de temniță pe care i-a trăit în tinerețea sa pentru mărturisirea și apărarea credinței creștine în timpul comunismului, făcând parte - ca tânăr - din Mișcarea duhovnicească "Rugul Aprins", de la Mănăstirea Antim din București.

Ce a însemnat Mișcarea ”Rugul Aprins” ?

În obștea Mănăstirii Antim s-a înfiripat, începând din anul 1945, mișcarea isihastă numită „Rugul Aprins” sau ”Grupul de la Mănăstirea Antim” pe unde au trecut multe personalități de seamă ale vieții duhovnicești din țara noastră.

La baza formării acestei organizații cultural-spirituale se află întâlnirea vizionarilor Alexandru Teodorescu - poet, eseist, publicist (cu numele literar Sandu Tudor) - și Părintele Ioan ”cel străin” (Ivan Kulighin, duhovnicul mitropolitului Kievului, eliberat de trupele germano-române în orașul Rostov), aflat în chilia sa de la Mănăstirea Antim.

Din vremea călătoriei sale în Sfântul Munte, Sandu Tudor, devenit mai târziu Ieroschimonașul Daniil de la Schitul Rarău, avea convingerea că Neamul Românesc poate fi salvat doar printr-o transformare duhovnicească profundă (o *metanoia*), prin trăirea credinței și a rugăciunii, prin refacerea legăturii reale dintre om și Dumnezeu.

Simbolistica „Rugului Aprins”, dată grupului de Părintele Ioan ”cel străin” reprezintă focul etern al credinței care nu se mistuie, adică rugăciunea neîncetată a lui Hristos. Termenul este din Vechiul Testament și simbolizează *rugul* văzut de Moise în pustietate, care ardea continuu și nu se mistuia. *Rugul Aprins* este un simbol al rugăciunii neîncetate, al rugăciunii inimii, al adorării lui Dumnezeu în starea de pace lăuntrică (*isihie*), dar și un simbol al Maicii Domnului, care a purtat în pântecele ei ”Focul cel de viața dător”, fără să se mistuie sau să se ardă.

Mișcarea duhovnicească ”Rugul Aprins al Maicii Domnului” de la Mănăstirea Antim, comunitate de călugări, profesori universitari, studenți cu pregătiri

în filosofie, arte frumoase, litere, muzică și științe exacte a fost, pentru Bucureștii anilor ’40-’50, locul unde se plămădea autentică cultură spirituală, aceea care se naște și crește odată cu întrebările mântuitoare ale credinței.

Mănăstirea Antim și ”Rugul Aprins” au intrat în atenția Securității încă din anul 1947, din cauza atitudinii protectoare și ocrotitoare manifestată față de refugiații ruși, în general, și față de Părintele Ioan Kulighin, în mod special. La aceasta se adăuga și temerea organelor represive în legătură cu apropierea dintre Biserica și intelectuali.

Actul de acuzare a lotului “*Alexandru Teodorescu și ceilalți*” consemna faptul că ”Daniil Sandu Tudor și complicii săi au inițiat o mișcare cu caracter legionar numită *Rugul Aprins*”. La fel ca și în 1955, acuzația de “legionarism” este inventată de la un capăt la altul. Părintele Daniil este amenințat de acuzatorul său “*Ai vrut să dai foc la comunism cu Rugul (tău) Aprins*”.

Ieroschimonașul Daniil – Sandu Tudor este ridicat din locuința sa, în aceeași zi cu majoritatea membrilor grupului (în 14 iunie 1958), este arestat, judecat și condamnat la 25 de ani de închisoare. Va fi încarcerat la Aiud, unde a decedat în noaptea de 17 noiembrie 1962, arzându-se orice urmă a trecerii sale prin acest loc (nici mormântul său nu este cunoscut)!

Acest mare mărturisitor, trăitor și apărător al Ortodoxiei românești s-a stins ca un mucenic pentru Hristos, pe care-L căutase cu atâta dor toată viața, pe care-L găsisse și căruia Îi jertfise cariera lui de scriitor, de gazetar și om de lume.

„Rugul Aprins” a așezat destinele trăitorilor săi sub semnul

vocației monahale. Ne gândim la mării convertiți: în primul rând Sandu Tudor, devenit ieroschimonahul Daniil, Andrei Scrima, devenit arhimandrit, dar și la părinții slujitori în monahism, pentru care experiența Rugului Aprins a fost o bogăție în plus : Arhimandritul Benedict Ghiuș, Arhimandritul Sofian Boghiu, Protosinghelul Petroniu Tănase, Arhimandritul Arsenie Papacioc, Î.P.S. Antonie Plămădeală, Părintele Roman Braga. Pentru toți aceștia, și alții asemenea lor, *Rugul Aprins* era o manifestare firească a năzuințelor spirituale și ale celei mai de seamă preocupări a activității monahale, care este *rugăciunea*.

Intellectualii grupului de la Antim aveau o formație culturală dobândită la mijlocul perioadei interbelice, formație bazată fundamental pe așa-numita presimțire a tradiției ortodoxe, trăită în credință și deschisă totodată universalității culturii. Ei au creat o nouă tendință

Fiul profesorului, un arestat fără vină

Mișcarea duhovnicească ”Rugul Aprins al Maicii Domnului”, alcătuită din elite, nu neglija nici formarea tinerilor cu reale perspective spirituale. De aceea, printre cei condamnați la ani grei de închisoare, pentru că au aparținut acestei mișcări, au fost și studenți. Unul dintre ei a fost chiar Șerban, fiul profesorului Alexandru Mironescu.

Cu prilejul centenarului Alexandru Mironescu (1903-2003) s-a scos în evidență și această grijă a Mișcării duhovnicești ”Rugul Aprins” pentru formarea tinerilor, și pentru importanța înrădăcinării lor în tradiția spirituală sănătoasă.

După anul 1948, când mișcarea intra în ilegalitate, cele mai multe întâlniri aveau loc acasă la familia Mironescu, iar

culturală plecând de la propriile căutări și manifestări umane și intelectuale.

Printre intelectualii mireni ai „Grupului de la Antim” se număra și Alexandru (Codin) Mironescu, eminent profesor și doctor în chimie al Universității din Sorbona. Se împrietenise cu Sandu Tudor (Alexandru Teodorescu) întrucât amândoi aveau căutări duhovnicești.

Experiența lui Sandu Tudor la Muntele Athos - împreună cu tatăl lui, judecătorul Teodorescu - îl va face pe Alexandru Mironescu să fie tot mai apropiat de Părintele Benedict Ghiuș, cel care a devenit duhovnicul întregii familii Mironescu. Astfel, preocupărilor științifice, de intelectual marcant al societății românești de atunci, ale lui Alexandru Mironescu, i se adăugau și cele duhovnicești, pe care nu a încetat să le aprofundeze până în ultimul ceas al vieții sale (20 ian. 1973).

Șerban era nelipsit de la acestea.

Șerban se născuse la 4 octombrie 1935 la Domnesti (Ilfov), ca fiu al lui Alexandru și al Mariei Mironescu, domiciliați în București, pe strada Vasile Lascăr, nr. 23-25.

Era student la Facultatea de Filologie, secția limbi clasice, în anul V, când a fost acuzat de „uneltire contra ordinii sociale”. Avea doar 23 de ani când, în noaptea de 14 iunie 1958, a fost ridicat de-acasă, împreună cu tatăl său, și dus în carcera Ministerului de Interne din București, amândoi fiind acuzați de „activitate dușmănoasă” împotriva regimului „democrat popular”.

Interogatoriile lungi și grele s-au terminat pe 2 iulie 1958, când ordonanța de punere sub învinuire, stăbăle ca

„Mironescu Șerban, împreună cu alte elemente legionare, a desfășurat, din anul 1955, o activitate dușmănasă regimului din R.P.R., în cadrul unei grupări contra-revoluționare care avea drept scop schimbarea orânduirii democrat-populare din R.P.R.” Trebuie să precizăm că nici gruparea nu era „contra-revoluționară” și nici Șerban Mironescu „legionar”.

În cursul anchetei și a interogatoriilor prelungite tânărul Șerban a trebuit să recunoască «relatiile strânse de prietenie care existau între familia sa și Părintele Daniil Sandu Tudor».

Aflăm de la Șerban Mironescu că din grupul clandestin al „Rugului Aprins” mai făceau parte: „Preotul Benedict Ghiuș, profesor la Seminarul Teologic din București; preotul Anania Bartolomeu, bibliotecar al Palatului patriarhal din București; preotul Dumitru Stăniloae, profesor la Institutul Teologic București; preotul Sofian Boghiu, stareț la Mănăstirea Plumbuita din București; preotul Felix Dubneac tot de la Mănăstirea Plumbuita; episcopul Tit Simezea, fost mitropolit al Bucovinei, pe atunci președinte al Comisiei de pictură a Patriarhiei; profesorul Alexandru Mironescu, tatăl său; Paul Sterian, funcționar la Uniunea Compozitorilor; doctorul Dabija Gheorghe, medic la Spitalul Gh.Maioreescu; arhitectul Constantin Joja, de la Institutul de Proiectări București; doctorul Constantineanu Mihai, medic la

Spitalul Colentina; Raul Rădescu, avocat; Văsii Gheorghe, Nicolae Rădulescu și Emil Mihăilescu, studenți în anul V la Arhitectură; Dan Iliescu, machior la Opera de Stat; studentul Negoită, anul V la Electrotehnică, fiul preotului Negoită de la biserica Olari; și el, Șerban Mironescu.” Tot nume mari și sonore.

La proces, Tribunalul Regiunii a II-a Militare hotărâ, pe 8 noiembrie 1958, ca Mironescu Șerban să fie condamnat „la 8 (opt) ani muncă silnică și 6 (șase) ani degradare civică”, dispunându-se în același timp „confiscarea totală a averii personale”. A fost trimis să muncească în lagărele de la Periprava, Giurgeni și Ostrov.

Cu rugăciunea și cu nădejdea în suflet, tânărul Șerban a supraviețuit detenției comuniste, încât, după cinci ani a fost eliberat, în ianuarie 1964 prin decretul 411, împreună cu mai mulți deținuți politici.

Tot ce a rămas de la Alexandru și Șerban Mironescu, cărți, manuscrise, biblioteca în general, totul a fost confiscat.

La proces li s-a incriminat celor doi și prezența în bibliotecă a volumelor de poezie și proză ale lui Vasile Voiculescu, la care Alexandru a replicat: „Voiculescu este în poezie asemenea lui Eminescu și Arghezi”.

Profesorul Mironescu, fiul său Șerban, și întreaga lor familie rămân un reper de credință și moralitate pentru intelectualitatea românească de astăzi.

Anii de după detenție

După eliberare, pentru Șerban a început periplul pe la cunoștințe și instituții pentru ași găsi un loc de muncă. A contactat și fețe bisericești, dar răspunsul (rostit sau numai gândit) a fost invariabil același: „Nu dorim să ne compromitem cu un fost deținut politic”. Era socotit un

paria pentru societatea românească. Nu-și terminase studiile și nu apucase să-și dea licența, fiindcă fusese arestat împreună cu tatăl său. De aceea a fost trimis la munca de jos, a lucrat într-o fabrică de produse chimice unde a și avut un accident. În urma acestuia, fața i s-a deformat.

Avea o colegă de studii cu care visa să se căsătorească, dar în timpul anilor de detenție, nemiștiind când și dacă Șerban se va mai întoarce, fata s-a căsătorit.

Bineînțeles că Dumnezeu nu l-a uitat. După luni întregi de căutări, fără nici-un rezultat concret, omul la care se aștepta cel mai puțin, Șerban Cioculescu, cunoscutul critic literar, i-a spus lui Alexandru Mironescu: „Codine, Șerban trebuie salvat. Există un post la Academia Română de mânăuitor de carte, de depozitar. Să vină acolo”. Aceasta a fost salvarea lui Șerban. Lucrând acolo, i s-a putut șterge o parte din vină și a reușit să-și dea examenul de licență în clasice, latină și greacă.

Refugiat politic în Elveția (februarie 1983)

După elibărarea din detenție Șerban Mironescu a trăit în aceeași casă din București până în anul 1981, când a făcut cerere să plece definitiv din România pentru a-se alătura familiei (mama și sora sa) aflate în Elveția cu azil politic, și unde autoritățile federale aprobaseră deja și primirea lui, în scopul reîntregirii familiei. Așa a ajuns la Geneva, în februarie 1983, și aici a rămas până la sfârșitul vieții (11 ian. 2008), cu statutul de refugiat politic. După pierderea mamei sale Șerban a devenit din ce în ce mai neajutorat, mai suferind și mai însingurat, iar la starea aceasta de spirit se adăugau și relațiile cu sora sa Ileana, care nu erau dintre cele mai bune; ba din contră (aș putea spune)!

A fost permanent prezent în biserică și nu a lipsit nici-o duminică de la Sfânta Liturghie, cu excepția perioadelor în care era spitalizat. Își făcuse din biserică a doua casă, pentru că profilulul său era unul profund cultural și liturgic. Pentru el, ca și pentru toți ceilalți oameni de cultură din

Dar Șerban cunoștea bine și alte limbi moderne. De aceea a fost chemat de Constantin Noica - „alt proscris al regimului comunist” - care i-a zis: „Șerbane, vreau să fac o echipă pentru a traduce Dialogurile lui Platon. Știu ce capacitate ai, așa că te aștept să ne-apucăm de treabă”. Activitatea această însă nu însemna că Șerban avea și un salariu. A trebuit, așadar, să-și găsească și un alt serviciu, altul decât cel de la Biblioteca Academiei Române, fiindcă dorea să-și pună în valoare cunoștințele sale vaste.

A fost propus la Academia de Științe Sociale ca documentarist și traducător din germană, engleză și franceză. Acolo a lucrat până când a plecat din țară.

grupul ”Rugul Aprins”, *sufletul culturii era cultura sufletului.*

Alături de Constantin Dinu Rășcanu, un alt fost deținut politic (care suferise și el 14 ani în închisorile comuniste din România), Șerban Mironescu reprezenta în Consiliul parohiei Sfântul Ioan-Botezătorul grupul foștilor deținuți politici români refugiați la Geneva.

Amândoi, și alții asemenea lor (foști deținuți politici), au rămas fideli acestei parohii în toate încercările ei, care nu au fost puține (poate tocmai din cauza prezenței lor în această parohie a exilului românesc de la Geneva, și a simpatiei și încrederii care exista între Regele Mihai și preotul paroh al acesteia). Toți acești mărturisitori ai Ortodoxiei în timpul prigoanei comuniste din România au fost prohoditi, și sunt peranent pomeniți, în biserică de la Grand-Lancy, acolo unde se află (din mai 1998) locașul de cult al parohiei Sfântul Ioan-Botezătorul din Geneva. Această parohie și-a început

activitatea, în mai 1979, ca ”Biserică liberă” și ”Comunitate a exilului românesc”, iar din mai 1992 a ales să revină în comuniune cu Biserica Mamă, având de 20 de ani ca arhiepiscop pe Ips. Părinte Mitropolit Iosif, de la Paris.

Șerban Mironescu a fost un intelectual creștin, care s-a caracterizat printr-un mod de viață cu totul atipic, un om aparte de toți ceilalți. Prin convingerile și principiile sale și în special prin comportamentul său (chiar și prin ținuta sa), el demonstra că omul este doar un simplu pelerin prin această lume și că nu trebuie să ne amăgim în această viață luptând doar pentru câștigarea bunurilor trecătoare.

Contrar spiritului acestei lumii, ai cărei dumnezei sunt banul, puterea, sexul..., Șerban Mironescu a reușit să rămână fidel valorilor și virtuților creștine, așa cum a fost educat încă din copilăria și tinerețea sa. În această lume transfigurată de dorința patologică de putere, de ocuparea unor poziții superioare și de câștigul a cât mai mulți bani, el a știut să facă ceea ce se numește « downshifting ».

Șerban a trăit ca un călugăr, chiar mult mai smerit și mai sărac decât un călugăr, în singurătate isihastă și absolută simplitate, după modelul lui Hristos și al Părinților Bisericii.

A trăit fizic printre noi, și împreună cu noi, dar nu la fel ca noi, pentru că el se considera, de când mama sa l-a părăsit, deja cu un picior în lumea de dincolo. Dacă nu am fi petrecut atât timp împreună (1991-2007), și dacă nu aș fi știut ce modele duhovnicești a avut

în viața sa, poate că nu l-aș fi înțeles niciodată, și poate că - și eu, ca mulți alții - aș fi considerat că Șerban este mult prea neglijent cu el însuși și că nu prețuiește deloc darul vieții pe care Dumnezeu i l-a încredințat.

Neglijența lui, însă, nu era deloc întâmplătoare, pentru că el se comporta după modelul celui care l-a amprentat încă din tinerețea sa, cel care i-a trezit o dată pentru totdeauna conștiința, deschizându-i mintea și sufletul, Părintele ieroschimonah Daniil Sandu Tudor. Pe el l-a avut Șerban întotdeauna ca model duhovnicesc, chiar mai presus decât pe tatăl său biologic, mai întâi pe el, și apoi pe Părintele Benedict Ghiuș.

Imaginea lui iconică, oferită nouă de Dumnezeu ca pe o binecuvântarea cerească - un model de credință și de modestie, de suferință și de răbdare, de simplitate și de corectitudine, dar și de conștiință liturgică - ne cheamă către o înaltă responsabilitate : *aceea de a menține aprinsă flacăra virtuților pe care acest mărturisitor al Ortodoxiei a adus-o cu sine aici, în Elveția, ca pe un ”rug nemistuit” care să ardă și să lumineze continuu în comunitatea noastră românească.*

Ne rugăm lui Hristos, Cel înviat din morți, ca sufletul lui Șerban să se odihnească în pace, alături de cel al părinților săi dragi, și de cel al părinților săi duhovnicești, în lumina cea neînserată a ”Rugului Aprins al Maicii Domnului” ! Eternelle soit ta mémoire inoubliable frère digne de béatitude !

pr. Adrian Diaconu

1) Comemorarea lui Șerban Mironescu, la zece ani de la trecerea sa la cele veșnice, va avea loc în biserica Parohiei ”Sfântul Ioan-Botezătorul” din Geneva (Grand-Lancy), duminică 7 ianuarie 2018, în continuarea Sfintei Liturghii.

SAINT PORPHYRE – SUR L'AMOUR DU PROCHAIN

Saint Porphyre (Baïraktaris)
1906 - 1991

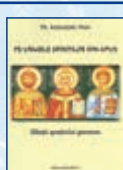
L'amour par-dessus tout. Ce qui, mes enfants, doit nous préoccuper, c'est l'amour de l'autre, c'est son âme. Tout ce que nous faisons, prière, conseil, recommandation, faisons-le avec amour. Sans l'amour, la prière n'est pas profitable, le conseil blesse, la recommandation est nuisible et détruit l'autre. Ce dernier ressent, en effet, si nous l'aimons ou si nous ne l'aimons pas, et réagit en conséquence. Amour, amour, amour ! L'amour envers notre frère nous prépare à aimer davantage le Christ. N'est-ce pas beau ?

Insister pour que les autres deviennent bons n'est qu'une manière de nous mettre en avant. En réalité, c'est nous qui devrions devenir bons, mais, comme cela ne nous est pas possible, nous l'exigeons des autres et insistons sur ce point. Aussi, alors que tout peut être réparé par la prière, nous nous en affligeons, en sommes exaspérés, et en accusons les autres.

Quand une personne commet, de quelque manière que ce soit, une injustice à notre égard, par des calomnies, des outrages, considérons que c'est notre frère et que c'est l'adversaire qui en a pris possession. Il est tombé en victime de l'adversaire. C'est la raison pour laquelle nous devons faire preuve de compassion à son égard et prier Dieu de nous venir en aide à tous deux. Si, au contraire, nous nous mettons en colère contre lui, c'est alors que l'adversaire, de lui, sautera sur nous et, de tous deux, il fera son jouet. Celui qui dit du mal des autres n'aime pas le Christ. C'est la faute de notre égoïsme. C'est à partir de là que commence la médisance.

« *Place, Seigneur, une garde à ma bouche* » (Ps. 140,3). Il est fondamental de ne jamais laisser notre langue se fourvoyer dans des propos qui, de manière plus ou moins subtile, pourraient obscurcir l'estime de quelqu'un pour mon prochain. Médire ou mépriser mon prochain équivaut à le tuer.

Saint Porphyre, Vie et paroles «Sur l'amour du prochain», Ed. L'Âge d'Homme, Lausanne, 2009.

Anul acesta a apărut cartea **Pr. Alexandru Nan**, *Pe urmele Sfinților din Apus. Sfinții spațiului german*, editura Renașterea, Cluj- Napoca, 2017. La pp. 19-29 autorul prezintă "Primele urme creștine pe teritoriul Elveției de astăzi". Cartea pe care v-o recomandăm poate fi comandată direct la < pr.alexandrnan@yahoo.de >

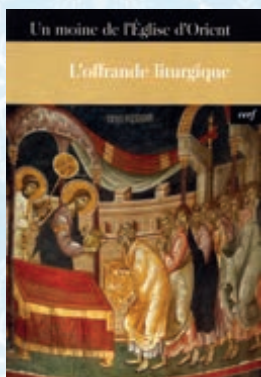
✠ EXPLICATIONS LITURGIQUES (3) ✠

ÉCOUTONS LE SAINT ÉVANGILE, PAIX A TOUS !

Par ces explications liturgiques (voici le 3e article) nous aimerions «orienter» l'attention et la réflexion des lecteurs vers quelques sommets spirituels des textes de la divine liturgie, célébrée dans l'Eglise orthodoxe la plus part de l'année liturgique. Il s'agit d'une très riche prière que saint Jean Chrysostome apporta d'Antioche à Constantinople au IVe siècle et qui, dans ses grandes lignes, se trouve fixée dans des manuscrits grecs du VIIIe siècle.

*Nous allons écrire ces lignes non pas pour les doctes, mais pour des laïcs, hommes et femmes, et même pour des écoliers, pour les âmes les moins familières avec les discussions dogmatiques et cependant désireuses de notions élémentaires précises. Ces textes sont inspirés du livre : **Un moine de l'Eglise d'Orient, L'offrande liturgique**, Ed. du Cerf, Paris 2009, 112 p. (voir la couverture en photo), que nous vous le recommandons de tout cœur.*

La Parole du Seigneur est la pure lumière de la divine connaissance

Un moine de l'Eglise d'Orient, L'offrande liturgique, Ed. du Cerf, Paris 2009, 112 p.

Après avoir lu l'épître, c'est l'évangile qui va être lu. Le prêtre prélude à cette lecture par une prière qui commence ainsi : « Fais briller

dans nos cœurs, ô Maître aimant les hommes, la pure lumière de ta divine connaissance. »

La liturgie n'est pas seulement un rassemblement des fidèles autour du Souper du Seigneur. Elle est aussi un rassemblement autour de sa Parole. Elle est un rassemblement autour du Livre comme elle est un rassemblement autour de la Coupe. Dans la proclamation de l'Évangile, dans la réception authentique de ce message, nous allons nous trouver en contact vivant avec Celui qui est la « Lumière du Monde ».

Cette Lumière « luit dans les ténèbres ». Cela signifie qu'elle est

environnée de ténèbres et de forces hostiles, mais que, néanmoins elle ne peut être vaincue par la nuit. Cette affirmation est vraie de tout le vaste monde qui nous entoure. Elle est vraie aussi pour chacun de nous. Car chacun porte en soi, au même moment, une puissance de ténèbres et une Lumière qui jamais ne sera éteinte.

Préparons-nous à l'audition de l'Évangile en nous ouvrant à la Lumière. Que cette Lumière, cette connaissance qui vient de Dieu et non de nos efforts, cette Lumière intérieure qui est la même que celle qui émanait du Seigneur Jésus et qui rayonnait autour de lui, guide chacun de nos pas

„Paix à tous ! ”

Cette phrase est celle que le prêtre, se tournant vers les fidèles avec un geste de bénédiction, répète le plus souvent au cours de la liturgie.

Au début de ces réflexions, nous avons vu la signification et l'importance de la demande de la paix, demande si souvent répétée par le prêtre ou le diacre.

Les paroles « Paix à tous » sont en quelque sorte la réponse que Dieu fait à cette demande. Mais nous sommes devenus si habitués à la formule « Paix à tous » que la plupart d'entre nous ne sont plus capables de sentir la valeur et le poids de ce qu'elle apporte.

On ne peut pas écouter la Parole du Seigneur sans avoir le don et la grâce de la paix.

Quand le prêtre étend sa main sur les fidèles, disant « Paix à tous », il transmet une réalité. Il confère de

sur la route !

Oui, chacun de nos pas, car il n'est pas de petites choses dans la vie de l'Esprit ; et la lettre que j'écrirai, la conversation que j'aurai, l'emploi que je ferai du temps peuvent être guidés par Dieu tout autant que les grandes décisions qui me semblent engager ma vie. Et que cette Lumière éclaire pour moi non seulement ma marche sur la route voulue par Dieu, mais le paysage spirituel tout entier, mettant chaque homme et chaque chose à la place que leur assigne la pensée divine ! O Lumière du Monde, fais-moi avancer de clarté en clarté !

la part de Dieu un don, une grâce. La paix, non pas notre paix, mais la paix qui nous vient de Dieu, descend sur nous, entre en nous.

Sentons-nous cette paix dans notre cœur ? Avons-nous vraiment conscience que le Sauveur nous donne sa paix ? Avons-nous la foi que la paix ainsi donnée, et plusieurs fois donnée, a en elle de quoi calmer nos inquiétudes, nos souffrances ?

Peut-être avons-nous entendu, des centaines de fois, ce « Paix à tous » dans la liturgie sans lui avoir jamais accordé une sérieuse attention. L'heure propice est maintenant venue où nous essaierons enfin, avec un cœur nouveau, d'accueillir et de maintenir en nous cette paix de Jésus qui nous est offerte.

« Ecoutons le saint Evangile »

« Sagesse. Tenons-nous debout. Ecoutons le saint Evangile », dit maintenant le diacre ou le prêtre. Et lecture est faite de l'évangile du jour. Remarquons qu'il ne s'agit pas simplement d'entendre l'Evangile. Il s'agit de l'«écouter», de nous rendre attentifs à la Parole divine, de lui ouvrir non seulement nos oreilles, mais notre cœur.

Le mot « évangile » signifie « bonne nouvelle ». La phrase rituelle « Ecoutons le saint Evangile » revient donc à dire : « Ecoutons la sainte, la bonne nouvelle. » Car tout passage de l'Evangile contient une bonne nouvelle, un joyeux message, l'annonce de quelque chose de très grand et qui concerne chacun de nous.

Peut-être l'Evangile, au premier abord, ne nous apparaîtra pas en ce moment comme la « bonne nouvelle ». Peut-être, en entendant le passage qui va être lu, nous dirons-

nous : « J'ai entendu cela tant de fois ! Cela ne contient rien qui me touche. » Mais toute portion de l'Evangile, quelle qu'elle soit, même si nous l'avons déjà entendue très souvent, a toujours quelque chose à nous dire.

Si nous écoutons cet Evangile avec humilité et ferveur, nous y découvrirons chaque fois une phrase, un mot, que nous n'avions pas observés jusqu'ici et qui nous frapperont comme si nous les entendions pour la première fois. Et ce message n'est pas adressé à l'auditoire en général. Il est adressé à chaque auditeur personnellement. Il m'est adressé à moi.

En écoutant la lecture de l'Evangile, je dois penser : « Voilà la parole que notre Seigneur tenait en réserve pour moi jusqu'à aujourd'hui. Voilà ce qu'aujourd'hui il voulait me dire. Voilà ce qu'il vient de me dire. Je garderai précieusement cette parole dans mon cœur. » *(à suivre)*

Credincioși în timpul Sf.Liturghii la bisericile din Lausanne și Geneva (Gd-Lancy) în 2017

✠ NIHIL SINE DEO ✠

REGELE MIHAI O CONȘTIINȚĂ A NEAMULUI ROMÂNESC

Dincolo de aspectul instituțional, de cel succesoral sau patrimonial, în virtutea căroră este analizată

actualmente - în mod exagerat și indecent - Familia regală, imaginea Regelui Mihai este una iconică pentru Neamul Românesc.

Mai presus de orice altceva Regele a fost și va rămâne o *Conștiință* a acestui neam !

Majestatea Sa a intrat în conștiința colectivă a Poporului Român prin cununa virtuților și calităților Sale, dar și prin coroana suferinței pe care a trăit-o din plin, și cu demnitate, împreună cu, și pentru, poporul Său.

Toată viața Sa a avut un comportament ireproșabil și o moralitate exemplară, dând dovadă de smerenie, de noblețe înnăscută, dar și de demnitate cu adevărat regească. S-a remarcat printr-o răbdare nemarginită dar și prin speranța continuă că Dumnezeu nu-și va întoarce fața de la Poporul Român;

A fost un om înzestrat cu o blândețe sfântă, dar și cu o înțelepciune și cu o bunătate nemarginite, cu o pace

interioară exemplară, în ciuda tristeții îndepărtării forțate de la tronul propriei sale țări, timp de 70 de ani.

Nu în cele din urmă, Majestatea Sa a fost un monarh cu o credință demnă de sfințenie, cu o bună cuviință și cu un respect sacru față de Biserică, de ierarhia bisericească, de tainele Bisericii, de tradițiile și de rânduielile ei sfinte.

Fiecare dintre cei trei mari monarhi ai României ne-a lăsat câte ceva specific: Regele Carol I a fost ctitorul României Moderne, cel care ne-a dobândit prin luptă *independența*; Regele Ferdinand (întregitorul) a fost ctitorul României Mari ; iar Regele Mihai ne lasă, mai presus de orice altceva, un adevărat model de conștiință, de moralitate, de smerenie, de demnitate și de corectitudine, cu un comportament ireproșabil, din care avem toți de învățat „de la vlădică până la opincă”.

Spiritul său împodobit cu toate aceste virtuți enumerate aici reflectă pe deplin duhul monarhiei care stă chiar în deviza ei „*Nihil Sine Deo*”.

Regele Mihai - ultimul monarh *porfirogenet* din descendența regilor bizantini - este și singurul monarh român botezat ortodox și uns ca rege de Biserica Ortodoxă,

mai precis de Patriarhul Nicodim al Bisericii Ortodoxe Române (Catedrala patriarhală din București - 6 septembrie 1940), care a trăit în viața sa în mod plinar și nealterat icoana și duhul monarhiei române, demnitatea, suferința, credința și speranța Poporului Român.

Dacă în urmă cu 70 de ani comuniștii l-au forțat să renunțe la Coroană - care include, deopotrivă, istoria și independența, reîntregirea și unitatea, credința și spiritualitatea, demnitatea și normalitatea acestui popor - Dumnezeu i-a dăruit, pe de altă parte, cununa unor virtuți sfinte cu care Majestatea Sa va rămâne nu numai în istoria cronologică a României

MULȚUMIRE

Țin să mulțumesc pe această cale Majestății Sale Regelui Mihai pentru atenția, simpatia și încrederea ce mi le-a acordat în timpul acestor 25 de ani, de când sunt preot în Elveția, la Geneva și la Lausanne.

Această colaborare – care s-a înscris într-un cadru strict bisericesc, cultural-liturgic și duhovnicesc - s-a concretizat prin numeroasele vizite pe care le-am făcut la reședința privată a MS. Regelui, atât la Versoix cât și la Aubonne, dar și prin participarea Majestăților Lor - și câteodată a Altețelor Lor Regale - la unele slujbe pe care eu le-am oficiat atât la biserica

PRECIZARE

Urmare interviului pe care l-am acordat telefonic unui reporter român

moderne, ci și în cea spirituală a neamului său.

Regele Mihai - un monarh cu o viață duhovnicească autentică - a fost și a rămas fidel lui Dumnezeu și poporului său, dar și credinței creștin-ortodoxe în care a fost botezat și educat, primind cu toată evlavlia Sfintele Taine, ca un adevărat creștin.

Dumnezeu să-i ajute pe urmașii săi, și pe noi pe toți – fiii Poporului Român - să ne ridicăm la înălțimea modelului de Conștiință pe care Majestatea Sa ni l-a lăsat tuturor, ca cea mai prețioasă moștenire !

pr. Adrian Diaconu

din Geneva cât și la cea din Lausanne.

O bună parte dintre aceste întrevederi au rămas înscrise într-o corespondență adresată mie, de fiecare dată cu semnătura Majestății Sale, sau imortalizate într-un prețios album fotografic.

Toate acestea ne onorează, pe mine personal și comunitățile românești pe care eu le slujesc, dar și Biserica din care cu toții facem parte.

Fie ca Dumnezeu să-i facă parte Majestății Sale de mântuirea sufletului spre dobândirea Împărăției Sale celei veșnice!

în ziua de 10 mai 2017 (interviu preluat în ziua următoare de câteva tabloide

și posturi de televiziune românești), după vizita pe care am făcut-o MS. Regelui Mihai la reședința privată de la Aubonne, vizită anunțată în prealabil presei chiar de către reprezentanții Casei regale la București, am constatat că acesta a suscitât, pe bună dreptate, unele comentarii !

Reporterul respectiv (care s-a prezentat inițial ca fiind de la Adevărul.ro, iar după scurtul interviu acordat a spus că este, de fapt, de la ziarul Click.ro), interesat de starea de sănătate a Regelui Mihai (mai mult de starea sa de conștiință), a prezentat în articolul său pe această temă unele informații nerostite de mine, precum și unele concluzii exagerate și, evident, eronate.

Acest fapt a atras după sine un drept la replică din partea mea, pe care am avut ocazia să mi-l exprim prin intermediul unui alt interviu telefonic ce mi-a fost solicitat de postul ProTv, în ziua de 13 mai 2017, și pe care l-am acceptat doar ca pe o punere la punct necesară, atât pentru acuratețea informației cât și pentru corecta informare a opiniei publice.

Țin să precizez că interviul telefonic din 10 mai 2017 l-am acordat cu încuviințarea *secretarei MS Regelui, și că el nu ar fi fost posibil dacă numele meu, și această vizită, nu ar fi fost anunțate în prealabil mass-mediei românești de către reprezentanții Casei regale.*

În timpul celor 25 de ani de colaborare cu Familia regală nici-una dintre vizitele mele nu a fost divulgată presei. Un raport detaliat pe

tema acestor interviuri s-a trimis prin mail, în data de 19 mai 2017, IPS. Părinte Mitropolit Iosif, al Europei Occidentale și Meridionale, precum și ES. Domnului Andrew Popper, Șeful Casei MS. Regelui.

În acest raport am subliniat, printre altele, că:

- Titulatura de ”duhovnic al Regelui”, (dacă chiar trebuie folosită) ea poate fi atribuită doar Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Iosif, al Europei Occidentale și Meridionale, Cel care se ocupă de drept și de fapt de pastorația Familiei regale rezidente în Elveția. Ori de câte ori am mers să administrăm Sfintele Taine MS Regelui Mihai, de fiecare dată am făcut-o din încredințarea și cu binecuvântarea Înaltpreasfinției Sale.

- Nevoia tot mai crescândă a opiniei publice românești de a afla informații, în mod constant, privind starea de sănătate a MS Regelui Mihai, justifică – oarecum - această goană exagerată a presei românești de a obține de la oricine, oricând și oricum, informații pe această temă (mă refeream în special la perioada 2015 – 2017, când presa a acuzat lipsa prelungită a unor astfel de informații în spațiul public românesc). Aceasta nu justifică, însă, în nici-un fel, lipsa de respect și indecența cu care - o parte a presei românești – înțelege, din păcate, să prezinte astăzi opiniei publice instituția Casei regale române.

p.AD

CONSILIUL PAROHIAL

Vă mulțumește din tot sufletul tuturor celor care, cu generozitate, v-ați angajat și ați participat până în prezent la viața parohiei noastre.

Biserica noastră nu are un alt venit în afara contribuțiilor Dvs., a creștinilor generoși, care o ajutați printr-o contribuție lunară, trimestrială, semestrială sau anuală. Din contribuțiile Dvs. se plătesc lunar chiria și întreținerea bisericii, asigurările, materialele necesare cultului, rev. Credința și Scrisorile pastorale, activitățile social-pastorale, filantropice și caritative, deplasările personalului de cult și un salariu minim pentru preot (preotul paroh nu are un alt venit în afara bisericii întrucât este dedicat 100% activităților bisericești).

Numai cu ajutorul lui Dumnezeu și prin angajamentul enoriașilor biserica noastră poate să-și continue activitățile ei liturgice și sacramentale, catehetice și pedagogice, pastorale și caritativ-filantropice, social-culturale și ecumenice.

Contul poștal al Parohiei din Geneva (Grand-Lancy): 17-355499-7 ;

IBAN : CH74 0900 0000 1735 5499 7/CHF ;

Titulaire : Eglise Orthodoxe Roumaine,
Paroisse « St-Jean-Baptiste » de Genève.

Contul de întreținere al Parohiei Lausanne: 15715.34 ;

IBAN : CH158041 4000001571534/CHF ;

Titulaire : EORL-VD.

Contul de construcție a noii biserici românești din Lausanne: 15715.60 ;

IBAN : CH898041 4000001571560/CHF ;

Titulaire : EORL-VD.

„Binecuvântează Doamne pe cei ce iubesc podoaba casei Tale !”

ÎN ATENȚIA CITITORILOR !

Vă informăm că publicația CREDINȚA, care a ajuns astăzi - cu ajutorul lui Dumnezeu - la cel de-al 50-lea număr (în cei 23 de ani de apariție neîntreruptă), începând cu anul 2017 nu mai beneficiază de nici-o sponsorizare din afara parohiei (contractul de publicitate cu Eurolines - Geneva a luat sfârșit în 31 dec. 2016).

Contribuțiile Dvs. sunt singura sursă de venit cu care putem asigura în continuare publicarea celor două numere anuale (la Paști și la Crăciun), aprox. CHF 2'000.- pentru fiecare număr (incl. expediția).

Vă mulțumim pentru înțelegere, pentru încurajare și, nu în ultimul rând, pentru contribuția Dvs. în contul parohiei noastre.

Ne rugăm lui Dumnezeu să aveți parte de un Crăciun luminos, sfânt și fericit, și de un An Nou binecuvântat.

La mulți ani !

Redacția